.8 (223) Anul
APRILIE 1968

FOTBAL

DINAMO BUCUREȘTI

AUSTRIECII - ÎNVINGĂTORII LUI STRELȚOV...

LA ORIZONT

VIENA

IONESCU și PÎRCĂLAB afișează mult optimism

Foto: PAUL ROMOȘAN

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

HANDBAL

C.C.E. din nou la București!

TERENURI SPORTIVE MULTE = PERFORMANȚE MAI BUNE!

EDITORIALUL NOSTRU

de

GHEORGHE ȘTEFĂNESCU

Anul 1967 a adus mișcării sportive din țara noastră un frumos buchet de baze și amenajări sportive. La Bîrlad, în orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, la Cluj și în parcul bucureștean Progresul din str. dr. Staicovici, au fost recepționate noi și moderne săli de sport. La Cluj și Ploiești înotătorii au luat primele starturi în noile bazine olimpice, acoperite, în timp ce la Craiova se inaugura stadionul de 30 000 de locuri, dotat cu pistă de atletism, precum și cu tot complexul impus de o construcție înălțată în capitala unui județ aflat în plină ascensiune economică.

Dacă la toate acestea adăugăm și faptul că, tot anul trecut, a fost dat parțial în folosință complexul sportiv din Piatra Arsă, că s-a lucrat cu rîvnă la noile săli de box și de gimnastică din Galați, la sala, cu o arhitectură inedită, din Piatra Neamț, ca și la stadionul din Brașov ale cărui tribune vor putea găzdui aproximativ 30 000 de spectatori, **«promoția 1967»** a amenajărilor sportive din țara noastră poate fi considerată, pînă la ora actuală, drept recordmană absolută.

Nu este însă exclus ca acest record să fie ameliorat chiar în acest an sau, cel mai tîrziu, pînă în 1970. O seamă de baze și amenajări sportive sînt fie în fază de construcție, fie în fază de proiect cu perspectiva ridicării lor pe verticală în cel mai scurt timp. S-au deschis sau se vor deschide în acest an șantiere pentru construcția unor săli de sport de mare capacitate, în orașele Timișoara, Ploiești, Pitești și Iași. La București se lucrează intens la înălțarea a două noi bazine acoperite și a unei săli pentru atletism. Este vorba de un bazin acoperit de 50/21 m pentru natație și de un altul de 20/17 m pentru sărituri, cu trambuline la 1 și 3 metri și cu platforme la 6,5 m și 10 m înălțime. Sala de atletism care va fi dată în folosință chiar în acest an va avea 72/31 m și, împreună cu noile bazine despre care am amintit, va îmbogăți inventarul bazelor sportive din frumosul parc «23 August». Pînă în anul 1970 se vor mai construi un patinoar artificial la Suceava, un bazin acoperit la Brăila, un patinoar acoperit la București și tot la București va începe construcția celei mai mari săli de sport din România, un adevărat palat al sporturilor, cu tribune pentru 12 000 de spectatori. Proiectul acestei grandioase lucrări este în curs de elaborare.

Fără a fi epuizat enumerarea noilor edificii ce vor fi închinate sportului într-un viitor nu prea îndepărtat, din succinta trecere în revistă a celor cîteva baze care vor veni să se adauge și să completeze patrimoniul mișcării noastre sportive se desprinde preocuparea statului nostru pentru asigurarea celor mai bune condiții de dezvoltare și de întărire a sănătății tineretului țării. Pentru tineretul țării, pentru armonioasa sa dezvoltare, pentru crearea unor cît mai bune condiții de destindere și de recreiere s-au construit frumoase și bine utilate baze sportive, iar viitorul ne apare într-o lumină și mai promițătoare.

•

S-a construit, se construiește și se va construi și, totuși, paradoxal, marile cerințe ale tineretului și chiar ale mai vîrstnicilor pentru mișcare nu pot fi acoperite decît parțial prin intermediul noilor stadioane și terenuri de sport date în folosință. Acest fapt a reieșit de altfel, și din numeroasele răspunsuri la sondajul întreprins de revista noastră în rîndurile a două sute de persoane — muncitori, funcționari, elevi și studenți **(«Ce loc ocupă sportul în viața dumneavoastră?»)**, ale cărui rezultate și concluzii au fost publicate în numărul precedent al revistei noastre. S-au auzit glasuri: **«Vreau să fac sport, dar n-am unde! În preajma cvartalului nostru de blocuri nu este nici un teren de sport»; «În apropierea locuinței mele există un teren de volei, îngrădit, proprietate a unei instituții, și cu toate că în majoritatea timpului el stă nefolosit, din cauza lacătului de la poartă, eu, și alături de mine alți mulți cetățeni, mă uit cu jind la zgura roșie și la cei doi stîlpi implantați în ea...».**

Pretutindeni în țară, pe fostele «maidane» ale orașelor au apărut cvartale de blocuri. Din anumite cerințe obiective, de extindere a unor fabrici, întreprinderi, uzine, unele terenuri de sport au trebuit să facă loc acestora. Astfel s-a ajuns ca multe dintre spațiile de joacă, neamenajate ale copiilor, să dispară, ca de altfel și unele terenuri de fotbal, de baschet etc. Acesta este un fapt asupra căruia organele în drept, departe de a rămîne indiferente, au venit cu dispoziții care să asigure tineretului orașelor posibilitatea de a se bucura în continuare de jocul dătător de sănătate. În acest sens a fost emis Ordinul nr. 298 din 12 iulie 1963, al Comitetului de Stat pentru Construcții, Arhitectură și Sistematizare, privind instrucțiunile tehnice, de principii, indicii și directivele în sistematizarea zonei de locuit, valabil pentru întreaga țară. Din acest Ordin spicuim capitolele care ne interesează: **«Se vor rezerva spații pentru: teren de joc pentru copii de la 3—6 ani. Acesta va corespunde unei grupe de locuințe de circa 25 mii de metri pătrați locuibili și va cuprinde: bazin de nisip, balansoare și alte «jocuri», bazin cu apă, alei și plantații. Terenul va putea servi simultan pentru circa 60—70 de copii și va fi amplasat în cadrul teritoriului de locuit al microraionului; teren de sport și joc pentru copii de 7—10 ani. Acest teren corespunde celui mai mic microraion (circa 35 de mii metri pătrați locuibili) și va trebui să cuprindă: teren de sport pentru băieți, teren de sport pentru fete, plantații, alei etc. Terenurile vor putea servi simultan circa 40—50 copii și vor fi grupate în spațiul microraionului; teren de sport și joc pentru copii de la 11—14 ani. Acesta va corespunde unui microraion de circa 60 de mii metri pătrați locuibili și va cuprinde: teren de fotbal redus, pistă de alergări, terenuri de volei, teren înconjurător, cu plantații, alei. Terenul va trebui să găzduiască simultan aproximativ 100—120 de copii și va fi grupat cu spațiul plantat și amplasat la o distanță suficientă de blocurile de locuințe, pentru ca zgomotul să nu fie supărător. Eventual, în microraioanele de circa 60 000 metri pătrați suprafață locuibilă se poate prevedea un teren de ACEEAȘI MĂRIME, CUPRINZÎND TERENURI DE VOLEI, PISTĂ DE ALERGĂRI, ALEI, PLANTAȚII, PENTRU A SERVI CA TERENURI DE SPORT PENTRU ADULȚI — CU CIRCUIT ÎNCHIS DE MICRORAION.»**

După cum se poate vedea, dispozițiile privind amenajările spațiilor pentru joacă și sport în procesul de sistematizare a tuturor orașelor țării sînt clare, iar în cazul cînd ele ar fi respectate întrutotul, nu ar mai avea nimeni motiv să se plîngă. Din păcate, însă, edilii orașelor, după ce rezervă în planurile lor de sistematizare spațiile de joacă și sport necesare, **nu se îngrijesc ca acestea să fie și amenajate în mod corespunzător.** De aici se ivesc nemulțumirile. Nimeni nu pretinde să se aloce pentru amenajarea acestor spații sume mari, pentru simplul motiv că dotarea spațiilor respective cu cele necesare se poate face cu cheltuieli minime. Importante în reușita acțiunii sînt doar bunăvoința organelor de resort, inițiativa comitetelor de locatari ale blocurilor respective, ca și interesul pe care trebuie să-l manifeste cetățenii față de îndeplinirea obligațiilor ce le revin ca părinți, în primul rînd. Experiența plină de roade a locatarilor blocurilor Ferentari din București care și-au înființat o asociație sportivă proprie și și-au amenajat terenuri de sport (un adevărat «rai sportiv») pe spațiile dintre blocuri este un exemplu edificator și demn de imitat.

O altă problemă care-și cere imperios rezolvarea este aceia a îngrijirii cu mai multă atenție a bazelor sportive existente, ca și aceea care privește recuperarea terenurilor sportive înstrăinate de la inițiala lor destinație. Este de-a dreptul condamnabilă neglijența pe care o manifestă, de pildă, asociația sportivă a Institutului de medicină din Iași, al cărei teren principal de baschet se află de mai mult timp în paragină. Și tot în Iași, oraș de unde se aude nu odată **«Nu avem suficiente baze sportive!»** se întîmplă ca în plin centrul urbei, în incinta Căminului «Justin Georgescu», un splendid teren de baschet să fie transformat de mai mulți ani în... parc de mașini, prevăzut cu instalație specială de îngrijire a acestora: sau ca terenul de fotbal al «Agronomiei», de la fosta Școală normală, să fie arat și însămînțat cu rapiță. Aceasta, în timp ce jucătorii echipei de rugbi a «Politehnicii», din prima categorie a țării, nu dispun de un teren propriu pe care să se poată antrena. Situații asemănătoare găsim și la București (vezi starea de plîns a terenurilor de sport ale Facultății de drept din plin centrul Capitalei), la Tîrgu Mureș (unde, din cîteva zeci de terenuri de baschet, a mai rămas o singură bază). Și astfel de exemple mai putem da, luînd în parte aproape fiecare oraș din țară.

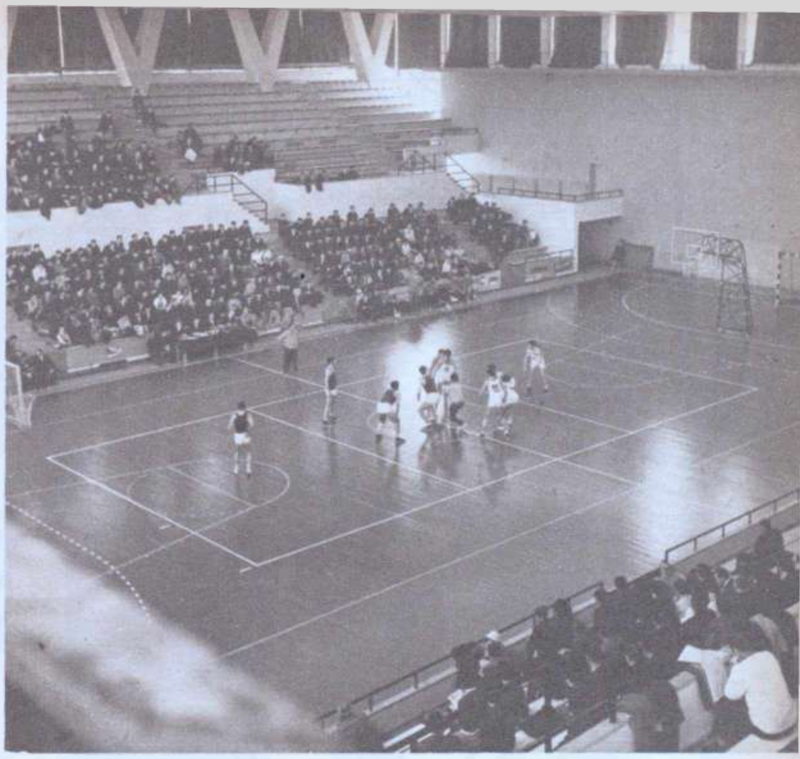
La rîndul lor, nu toate liceele și școlile de cultură generală din țară se îngrijesc să ofere tineretului studios condiții optime de practicare a sportului. Astfel, conducerile unor licee și școli generale — deși ar avea posibilități (spațiu) ca să dispună să se amenajeze în curțile respective terenuri simple de volei, de baschet, de handbal, piste reduse pentru atletism, gropi cu nisip pentru sărituri etc. etc. — dintr-o optică greșită față de binefacerile sportului în rîndurile copiilor, continuă să rămînă pasive la sugestiile insistente, făcute în acest sens, de către profesorii de specialitate. Și acesta este, după părerea noastră, un lucru deosebit de grav față de care, organele de resort, din cadrul Ministerului Învățămîntului, au datoria să intervină cu toată energia.

•

După cum am arătat la început, an de an, patrimoniul bazelor sportive de pe întreg cuprinsul țării s-a îmbogățit și se îmbogățește continuu. Faptul acesta nu dă dreptul însă ca bazele și terenurile de sport mai vechi să fie lăsate în paragină sau să se admită ca unora dintre ele să li se schimbe destinația fără să fie asigurate altele în loc. Pentru că, procedîndu-se astfel, oricît s-ar construi și oricare ar fi volumul noilor amenajări sportive, **scopul final — acela de a da posibilitatea tuturor tinerilor și fiecărui om al muncii, de pe întreg cuprinsul țării, să se bucure de binefacerile mișcării și ale sportului, pe un teren amenajat — nu va putea fi atins.**

Cu cît terenurile sportive vor fi mai numeroase, cu atît mai mult și masa largă a tinerilor noștri va fi atrasă în mod mai concret în practicarea sportului, iar rezultatele celor mulți, firesc evidențiați, vor fi de o valoare mereu mai ridicată.

PREZENTUL ȘI VIITORUL CONSTRUCȚIILOR SPORTIVE

Vedere parțială a noii și cochetei săli de sport din Cluj.

SĂ FIM BUNI GOSPODARI!

Vicepreședintele CSCAS-ului, arh. GUSTAV GUSTI, a avut amabilitatea să răspundă întrebărilor unui redactor al revistei noastre privind noile construcții sportive în procesul de dezvoltare și sistematizare a orașelor țării. Iată cîteva dintre observațiile ce ne-au fost împărtășite:

«Comitetul de Stat pentru Construcții, Arhitectură și Sistematizare avizează planurile de sistematizare a orașelor, microraioanelor, urmărind felul în care au fost îndeplinite anumite directive privind respectarea normelor de distribuire — în mod corespunzător — a spațiilor ce trebuiesc rezervate pentru amplasarea diverselor obiective, printre care și a terenurilor de joacă pentru copii și a celor de sport pentru tineret. CSCAS-ul nu este însă și un organ de control, în sensul că nu are posibilitatea să urmărească, după avizarea planurilor, modul cum acestea au fost traduse în fapt. Această misiune revine organelor locale de resort, respectiv consiliilor populare municipale, orășenești sau județene, care au datoria să se îngrijească de o cît mai bună și complexă echipare a microraioanelor de pe teritoriul pe care îl au în administrație. Cei care nu se preocupă, printre altele, și de dotarea corespunzătoare a spațiilor rezervate sportului, înseamnă că nu sînt buni gospodari, că nu se gîndesc la repercusiunile negative pe care le-ar putea avea chiar asupra construcțiilor de locuințe. Am văzut, spre exemplu, în cartierul Balta Albă din București copii bătînd mingea în pereții blocurilor. Urmarea? Pereții acestor blocuri prezentau accentuate urme de degradare. Un perete de numai 3 × 2 m ridicat din materiale provenite de la demolări, deci cu cheltuieli infime și amplasat pe spațiul de joc al copiilor, ar fi exclus pagubele — prin degradarea pereților blocurilor — apreciate de mine la cîteva zeci sau chiar sute de mii lei.»

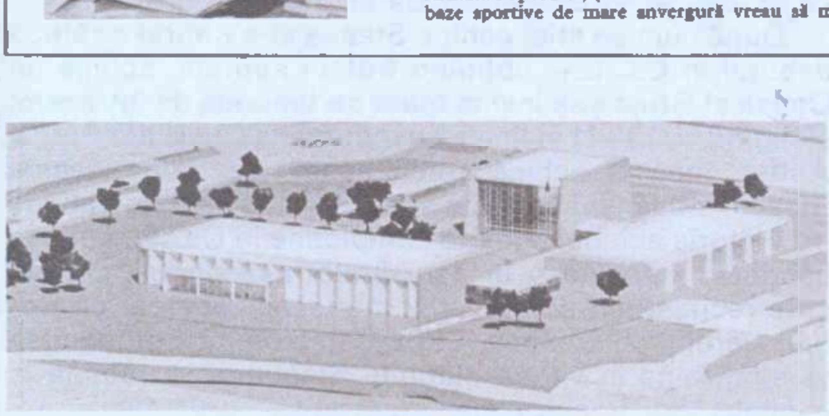

SĂ DĂM COPIILOR CE LI SE CUVINE...

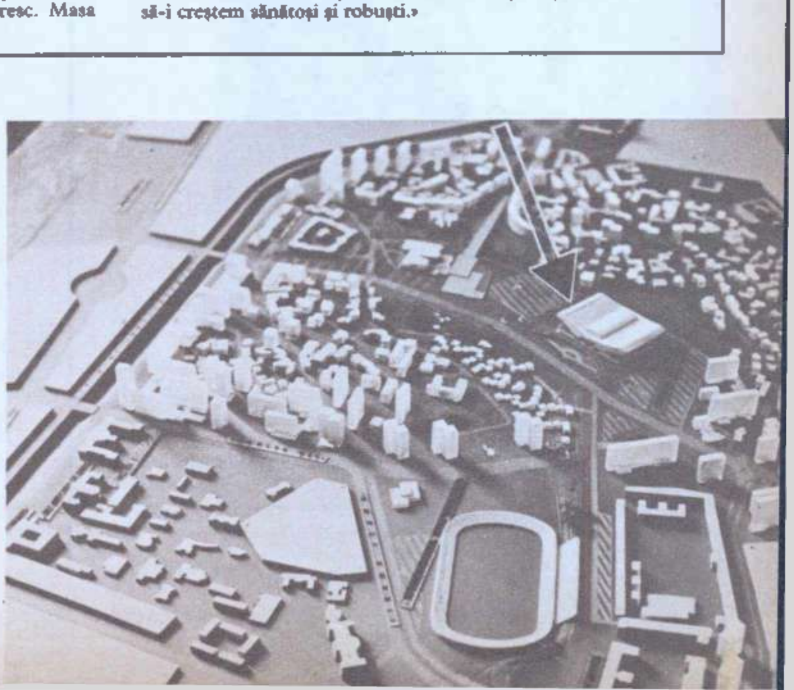
Arhitectul șef-adjunct al Municipiului București, tov. TRAIAN STĂNESCU, fost jucător de hochei la «Telefoane» și un bun schior și rugbist, a ținut să facă unele completări redactorului nostru, la problema pusă în discuție de către revistă:

«La București vor fi înălțate în următorii ani baze sportive complexe, la nivelul celor mai ridicate exigențe: Palatul sporturilor, cu tribune pentru 12.000 de spectatori, un patinoar acoperit al cărui amplasament este în studiu, un mare complex sportiv în incinta noului Institut Politehnic (Grozăvești — Armata Poporului) și numeroase altele... Dar nu asupra acestor baze sportive de mare anvergură vreau să mă opresc. Masa tineretului bucureștean, copiii, prind gustul față de sport pe terenuri simple, mai puțin pretențioase ca amenajări, dar de o indiscutabilă utilitate, în sensul pe care l-am menționat. În sprijinul cerințelor firești ale copiilor, au venit edilii construcțiilor din cartierele Titan, Drumul Taberei, Jiului — Scînteia și nu s-a făcut absolut nimic pentru cei din Calea Griviței, Bucureștii Noi sau zona veche a cartierului Floreasca.

Copiii, neavînd la dispoziție locuri speciale de joacă, pun de obicei stăpînire pe partea carosabilă a străzilor, unde, bătînd mingea, stînjenesc circulația și se expun accidentelor. Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului! Tineretul nostru, copiii noștri, merită mai multă atenție. Ei sînt viitorul țării și avem datoria să-i creștem sănătoși și robuști.»

Două machete ale unor viitoare mari baze sportive bucureștene. Sus: Complexul de săli și bazine din parcul «23 August» (în stînga, sala de atletism, în dreapta, bazinul de înot, la mijloc bazinul pentru sărituri). Dreapta: amplasamentul sălii de sport cu tribune pentru 12 000 spectatori. În prim plan se vede stadionul Republicii, iar în planul doi, pe dealul Arsenalului, poate fi văzut viitorul PALAT AL SPORTURILOR (marcat prin săgeată).

NIȚESCU antrenor | O. NODEA antrenor | C. OȚELEA | GH. GRUIA | O. SAVU | D. ALBOAICA | D. ROȘES

CUPA CAN

GRUIA și MARINESCU în atac.

După trei ani, «Cupa Campionilor Europeni» la handbal s-a reîntors în București. De data asta, însă, nu au mai adus-o... handbaliștii de la Dinamo București — ca în 1965 — ci colegii lor de la Steaua.

După cum se știe, echipa Steaua și-a onorat strălucit debutul în C.C.E.— obținînd trofeul suprem. Echipa lui Oțelea și Gruia și-a învins toate partenerele de întrecere, cîștigînd cu 13—11 și finala cu redutabila Dukla din Praga. Astfel, încă o echipă românească, de data aceasta Steaua, s-a lansat cu mare succes în lumea handbalului.

Victoria echipei noastre campioane în C.C.E. readuce handbalul românesc în actualitate, netezindu-i drumul spre recucerirea supremației mondiale. Sperăm că trofeul ziarului «L'Équipe», Cupa Campionilor Europeni, se va simți bine în vitrina clubului Steaua și va rămîne în capitala țării noastre mai mulți ani.

În cele ce urmează, redăm cititorilor revistei SPORT 14... gînduri legate de marea finală de la Frankfurt, mărturisite de cîștigătorii Cupei.

IETER AL. DINCĂ I. POPESCU M. MARINESCU GH. GORAN I. BELU I. IACOB

'IONILOR EUROPENI din nou la BUCUREȘTI!

«După primele zece minute de joc am avut convingerea nestrămutată că vom cîștiga. Și cînd am fost conduși cu 10—8 am crezut același lucru. În ansamblu echipa noastră a fost mai bună decît Dukla și victoria a venit ca urmare logică a acestui fapt. În plus, a existat acel «minut-Dincă», despre care s-a vorbit atît, și care a contribuit foarte mult la victorie.» **(OCTAVIAN NIȚESCU — antrenor principal).**

«Să fac parte din echipa cîștigătoare a Cupei Campionilor Europeni — iată un vis pe care nu mi l-am putut îndeplini în toată cariera mea de jucător, dar pe care l-am realizat acum, ca antrenor. Nici o dată nu mi-am închipuit că, acolo, pe banca antrenorilor, poți avea emoții atît de mari... Sînt de două ori fericit: debutul victorios în C.C.E. al echipei Steaua coincide cu debutul meu în meseria de antrenor.» **(OLIMPIU NODEA — antrenor secund).**

«Iată o victorie de mare prestigiu internațional, care mi-a întărit convingerea că sîntem o ECHIPĂ în adevăratul înțeles al cuvîntului. Mă mîndresc cu faptul că sînt căpitanul unei formații atît de bine sudată sufletește. Am convingerea intimă că tocmai în această unitate sufletească a stat secretul victoriei noastre.» **(CORNEL OȚELEA).**

«La campionatele mondiale din 1964 titlul cîștigat m-a bucurat ca pe orice debutant într-o mare competiție, care, însă, nu a contribuit prea mult la victorie. La «mondialele» de anul trecut, din Suedia, de data aceasta ca titular, am dat totul, dar răsplata așteptată și atît de mult dorită nu a venit. Acum, în C.C.E., titularul Gruia a avut și satisfacția succesului total. Ce am simțit? Nu știu... Vă pot spune doar că am fost singurul din echipă care a început să plîngă încă înainte de sfîrșitul partidei...» **(GHEORGHE GRUIA).**

«Bucuria cîștigării prețiosului trofeu a fost imensă. În acele momente fericite pentru toți băieții din echipa noastră, în sufletul meu s-a strecurat o umbră de regret: eu nu jucasem în finala aceea magnifică. Un accident stupid — ruptură musculară — m-a trimis în rîndurile... spectatorilor. Ce nu aș fi dat să fi fost și eu acolo pe teren, alături de colegi...» **(OLIMPIU SAVU).**

«Ce vă poate spune un debutant într-o asemenea competiție de amploare? Am fost fericit, fericit, fericit... Și onorat de faptul că cei doi antrenori au avut încredere în mine». **(DAN ALBOAICA).**

«La un moment dat, în timpul meciului, mi-a fost frică. Atunci, la 10—8 pentru cehi. M-a impresionat și numărul mare de spectatori. Sper, însă, că nu a observat nimeni. Am trăit cele mai emoționante, dar și cele mai frumoase momente din cariera mea de sportiv.» **(DAN ROȘESCU).**

«Cînd am luat și eu Cupa în brațe, pentru o clipă, dar numai pentru o clipă, am crezut că sînt un jucător mare. Mi-am dat seama, însă, imediat că altul este adevărul: eram doar o părticică dintr-o ECHIPĂ MARE.» **(CRISTIAN DIETER).**

«Sînt fericit că după această finală s-a vorbit de un «minut-Dincă». Încurajările colegilor și ale antrenorilor au determinat acel minut de pomină. Am fost emoționat de primirea ce ni s-a făcut pe aeroportul Băneasa.» **(ALEXANDRU DINCĂ).**

«Puterea de luptă a formației noastre a făcut dintr-o echipă învinsă, la un moment dat, o echipă victorioasă în final. Bucuria noastră a fost de nedescris. Se pare, însă, că la Frankfurt eu nu am jucat prea bine, deoarece, întors acasă, n-am avut satisfacția primirii titlului de maestru emerit la care, sincer să vă spun, mă așteptam. Sper însă să nu-l mai scap cu prima ocazie.» **(ION POPESCU).**

«Este destul de dificil să redau prin cîteva cuvinte ce am simțit după fluierul final. Știu, doar, că stăteam în cabină incapabil să vorbesc sau să mă mai mișc, iar lacrimile îmi alunecau în șiruri calde pe obraji, intrîndu-mi în gură, dar nu cred că erau sărate. A fost cea mai fericită zi din viața mea.» **(MIHAI MARINESCU).**

«Cînd a luat sfîrșit meciul, era 13—11 pentru noi. N-am să uit nici o dată tabela de marcaj a sălii din Frankfurt. Ce a urmat a fost atît de frumos încît nu vă pot descrie... Nu mă pricep la poezie...» **(GHEORGHE GORAN).**

«După această dramatică finală, n-am regretat prea mult că nu am jucat. Colegul meu Dincă a apărat extraordinar și faptul acesta m-a bucurat nespus.» **(ION BELU).**

«La scorul de 13—10, adică atunci cînd Cupa nu ne mai putea scăpa, am fost foarte fericit că obiectivul de ani de zile al echipei — cîștigarea campionatului și a C.C.E. — a fost îndeplinit». **(IOSIF IACOB).**

Declarații culese de Petre HENȚ

DIN RELATĂRILE MEDALIAȚILOR NOȘTRI OLIMPICI

LIA MANOLIU povestește cu optimism

Soarele își strînge ultimele raze. Pentru el ziua de lucru s-a terminat. Dar nu pentru toți. Lîngă turnul de parașutism de pe «23 August», doi tineri. Și cu toate că e primăvară, că îi văd culoarea, îi simt parfumul și îi aud cîntecul, încă din prima aruncare de ochi îmi dau seama că reveria celor doi tineri nu e șoaptă în ton cu anotimpul. De altfel, cei doi sînt soț și soție, antrenor și recordmană națională la aruncarea discului, așa cum sînt cunoscuți la federația de atletism Mihai Raica și Lia Manoliu. Răutăcioșii de necunoscători pretind că Lia își alege aceste ore pentru antrenament, deoarece în luna aceasta, în ziua de 25, ea împlinește cît s-a scurs din 1932 și pînă acum. Dar Lia nu pune la suflet aceste răutăți. După orele de inginerie la institut, urmează orele de gospodărie, iar în finalul zilei — cele de sport...

— Nu te dai bătută, Lia!

— Să știi că nu-i vorba de o ambiție prostească!

— Cred și eu! Olimpiada este cel mai frumos ideal sportiv al unui tînăr. Unii nu ajung să fie nici o dată olimpici, iar alții — ca o curiozitate sau nedreptate în viață, ca să încerc să fiu glumeț — au parte de un Helsinki....

— HELSINKI. Aveam 20 de ani. Cînd am ajuns în țara celor o mie de lacuri, mi-am dat seama cît de puțin știu din lumea atletismului mondial. Era debutul meu într-o competiție cu adevărat mare, cu adevărat grandioasă. Eram speriată. Îmi era rușine că eram speriată. Dar n-aveam ce face. Mă consolam la gîndul că o știam doar eu. Dar eram și mîndră. Ce mîndră eram! Ce fericită eram! La Olimpiadă! Dar calificările. Oh, cît am suferit! Aveam numărul de concurs 666. După prima aruncare am intrat în primele șase. Stegulețul cu numărul 666 a rămas înfipt pînă la sfîrșit, alături de altele cinci. Săream în sus de bucurie. Cu rezultatul de 42,65 m am cucerit locul al șaselea în lume la aruncarea discului. Spre mine venea Soeter. Abia pășea. Era copleșit de tristețe. Ocupase și el locul al șaselea în lume, la săritura în înălțime, cu 1,95 m. Am început să rîd și mi-am zis: ce e și viața asta!

— ...de Melbourne...

— MELBOURNE. Aveam 24 de ani. Pînă în iulie, cînd mi-am luat examenul de stat, stăteam aproape toată ziua pe «gazonul» bibliotecii. În aceeași bibliotecă unde cu patru ani în urmă am fost anunțată să merg fuga să primesc Ordinul Muncii pentru isprava din Finlanda. Am trecut examenul de stat cu succes deplin, dar pașaportul pentru Țara cangurului abia-abia am reușit să-l iau. Nu aveam antrenor, așa că am plecat la Melbourne cu un bagaj mare de lipsuri tehnice. După drumul cu escale consistente și edenice la Bombay și Singapore, am trăit în Australia mîhnirea unui loc nouă. Mîhnită era și Iolanda Balaș. Nu știam ce sfat să-i mai dau ca să urce pe podium, ea nu știa ce sfat să-mi mai dea ca să urc pe podium....

— ... de Roma...

— ROMA. Aveam 28 de ani. Am început să lucrez cu haltere. Empiric, la început. Apoi mi-au fost de mare folos cele aflate de la Zeno Dragomir și de la soțul meu. În orașul columnei lui Traian am ajuns accidentată la picior. Mă îngrozea gîndul că tot ceea ce cîștigasem prin haltere — forța — se va duce pe... apa Sîmbetei din cauza accidentului. Norocul meu că sîmbătă au fost calificările, iar finala — abia luni. Am avut timp să mă doftoricesc și să urc neîmpleticită pe treapta de bronz a podiumului, purtînd numărul 66. Dacă ar fi să estimez fericirea mea, i-aș da 24 de karate. Era o fericire pură, sută la sută. Deși o bună parte din concurs eram prima, iar după ultima aruncare — pe locul al doilea, cu 52,36 m, realizați la prima încercare. Dar discul Tamarei Press a căzut la 52,59 m. Medalie de bronz deci! Eram fericită. Ploua cu găleata. Lumea fugea să se adăpostească. Eu fugeam să-i găsesc pe românii mei, să le spun că sînt a treia în lume. Fugeam, fugeam și nu găseam pe nimeni. Nici la hotel. Toți dispăruseră. Roma era pustie. Am început să plîng. Dintr-o dată, ușa dulapului s-a deschis și dinăuntru au sărit niște veverițe pe mine. Mă îmbrățișau, mă sărutau. Era surpriza pe care mi-au pregătit-o Lenuța Leuștean, Sonia Iovan, Sica Ionescu...

— ...de Tokio...

— TOKIO. Aveam 32 de ani. În anumite priviri parcă citeam: «La vîrsta asta?» Și în capitala Țării soarelui-răsare am avut o cifră 6 în numărul de concurs: 176. A fost pentru mine Olimpiada cu cele mai multe emoții. Kuznețova reușește 55,17 m — record olimpic la aruncarea discului. Îmi vine rîndul. Îl îmbunătățesc: 55,90 m! Atleta germană Lotz are, însă, și ea un cuvînt: 57,21 m. Aruncările a doua și a treia... depășite. La a patra încercare realizez 56,09 m — nou record național. Dar bulgăroaica Mihailova îmi ia locul al doilea, cu o aruncare de 56,70 m. A cincea încercare îmi readuce locul secund: 56,97 m. Nu, însă, definitiv. Tamara Press, care avea 55 de metri și ceva, izbutește (ca la Roma) un 57,27 m și își adjudecă medalia de aur. Ultima mea aruncare, îndelung aplaudată, a fost excelentă, dar dată «depășită». La Tokio m-am întîlnit cu Pîrvulescu. M-a întrebat: «Ne vedem și la Ciudad de Mexico?» I-am spus că la București voi pune acest disc Berg, cu care am stabilit atîtea recorduri la Tokio, în vitrina cu amintiri. Și, totuși, în seara asta, discul meu Berg este tot la antrenament.

— Deci, Ciudad de Mexico?...

— Ciudad de Mexico? Voi avea 36 de ani. Dar nu-l mai am pe antrenorul meu de la Roma și de la Tokio, profesorul Titus Tatu. Antrenor îmi este acum soțul meu. Se străduiește să-mi readucă tehnica corectă pe linia de plutire. O reușită în acest sens, îmi spune el, ar fi egală cu o miraculoasă întinerire. Voi fi oare anul acesta la prima mea Olimpiadă ca spectatoare? Unii vor spune că m-am dat bătută...

Și Lia Manoliu se pregătește...

Lia Manoliu — *la cea de a patra Olimpiadă, în plin efort, care-i va aduce perechea medaliei de bronz de la Roma.*

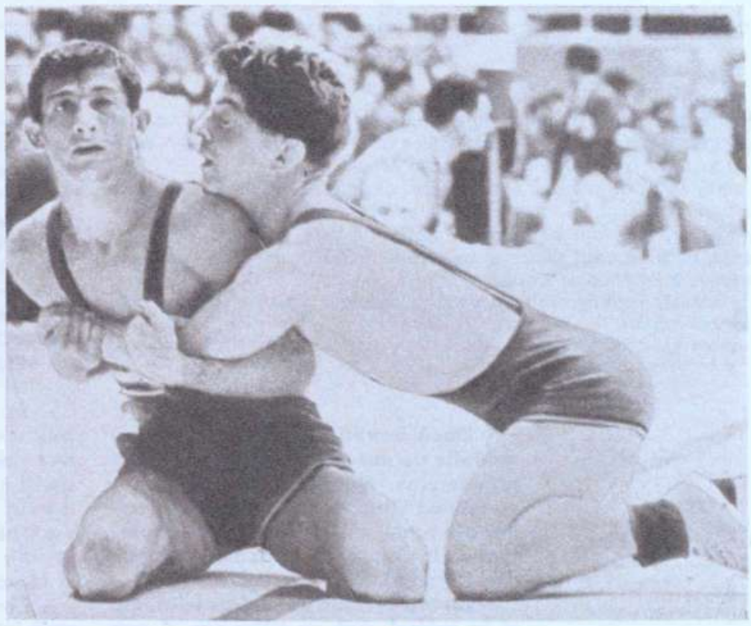
În anul olimpic se obișnuiește ca amatorul de sport să fie informat despre pregătirile din țară și de peste hotare, despre șansele unora sau altora la medalii. Candidații olimpici sînt invitați în paginile publicațiilor să-și împărtășească experiența, să-și expună părerile. Se fac pronosticuri, unele dotate cu... premii.

Revista SPORT consideră că este propice — pentru emulație — să adauge și o rubrică rezervată foștilor noștri «olimpici».

Debutul acestei rubrici va fi încredințat maeștrilor emeriți ai sportului LIA MANOLIU și DUMITRU PÎRVULESCU, ambii participanți la Jocurile Olimpice de la Helsinki, Melbourne, Roma și Tokio, medaliați la ultimele două.

Relatări culese de Horia CRISTEA

DUMITRU PÎRVULESCU nu se lasă mai prejos

Dumitru Pîrvulescu *(în stînga) într-o «companie» selectă (adversarul său: vest-germanul Lacour, fost campion mondial).*

Cînd vine vorba de maestrul emerit al sportului Dumitru Pîrvulescu, de faptul că la cei 35 de ani ai săi nu se îndură încă să părăsească salteaua de lupte, mulți nu-i împărtășesc intențiile. «Se încăpățînează fără rost!» — spun unii. «Crede că ceea ce n-a reușit Alexandru Lăpușneanu (să se scoale și să-i popească pe mulți) va reuși el!» — fac haz alții. Dar Dumitru Pîrvulescu nu-i bagă în seamă. «Îi privește, asta-i părerea lor!» — pune el lucrurile la punct.

Este anul 1968. Dumitru Pîrvulescu a început din nou să lucreze tare la antrenamente și să fumeze puțin acasă. Deh, pofta vine mîncînd. A fost el la Helsinki? Da! A fost el la Melbourne? Da! A fost el la Roma? Da! A fost el la Tokio? Da! Deci, a participat la patru Olimpiade. Și acum, în loc să-și îmbrace halatul și papucii și să-i invite pe colegii lui de categorie — Cornel Turturea, Gheorghe Stoiciu și Gheorghe Berceanu — să le povestească cum a fost la cele patru Olimpiade, el se gîndește să mai participe și la a cincea...

— **Acest lucru îl voi afirma,** — intervine Dumitru Pîrvulescu, — **numai după campionatele naționale din luna mai. Dacă voi ieși campion. Dacă nu se va întîmpla asta, din vina mea, voi declara solemn că lupta pentru locul de la categoria 52 de kilograme la greco-romane se va da între mai puțini. Și mă voi dedica pregătirii altora, să-i ajut să fie buni, așa cum m-a ajutat pe mine (și pe alții) antrenorul emerit Ion Corneanu, și astfel să poată îmbrăca dresul de olimpici. Și voi povesti. Cum a fost la Helsinki...**

— Cum a fost?

— **În 1952 eram singur la categoria de 52 kg. Mă culcam liniștit în fiecare seară. Și chiar destul de odihnit. Condițiile de pregătire erau inferioare celor de azi, ritmul de muncă — slab. Încă nu-și făcuse apariția maistrul Corneanu. Cu toate că numărul luptătorilor era mai mic, valoarea lor tehnică era vizibilă din capul locului. Astăzi, progresul l-am realizat la capitolul «pregătire fizică». În sfîrșit, după o călătorie epuizantă cu trenul, am ajuns la Helsinki. Lotul nostru, deși număra tehnicieni nu a făcut nici o scofală. Ne avînd condiție fizică, oboseam repede. S-a nimerit ca întrecerile olimpice să pice tocmai în perioada cînd în Finlanda poți citi toată noaptea fără să aprinzi lumina. Citeam pînă noaptea tîrziu, fiindcă îmi place ca pe lîngă ceea ce văd eu să citesc ce au văzut și alții. Cînd se făcea ziuă, după ceas, cam pe la orele cinci, plecam la pescuit, împreună cu Horvath. La malul apei îmi mai trecea ciuda pe italianul Fabra, cu care m-am intîlnit apoi și la Melbourne.**

— Și în fața căruia ai pierdut din nou la puncte!

— **Recunosc, era mai bun. După întreceri, înainte de a părăsi Australia, mă gîndeam că n-am opus destulă rezistență, pentru că frumusețile pe care le-am văzut în drum spre cel de-al cincilea continent, căldura sufocantă din camera hotelului în care am locuit în timpul escalei la Bombay, același hotel în care a turnat Raj Kapur «Articolul 420», minunățiile realizate în Țara cangurului — civilizație și curățenie, m-au scos din priză, lăsîndu-mă cu gura căscată. Horvath a obținut medalia de bronz la 57 kg. Eu, nimic! Tot Fabra mi-a stat în cale. Uitam de necazul ăsta cînd făceam cu Horvath partide de prins homari și languste. Am revenit în țară pe același itinerar. Același, dar la fel de fermecător. Fermecător, cu toată arșița, Bombay-ului, acest oraș cu arhitectonică de basm. Mă gîndeam la Italia, la Roma, la italianul Fabra...**

— Te-ai gîndit patru ani!

— **Am transpirat patru ani ca să văd Italia în straie olimpice. În ziua de 31 august, la orele 23, sub una din cele trei cupole ale monumentalei Basilica di Masenzio, a răsunat imnul de stat al României. Îmi venea să plîng, îmi venea să rîd. Emoțiile se amestecau. Eram campion olimpic. L-am învins pe Fabra, chiar la el acasă. Se uită Roma la mine. Ca la un împărat îmbrăcat în dres. Atrag atenția în această clipă mai mult decît orice. Peste cîteva secunde camerele de luat vederi ale televiziunii italiene vor transmite în țară și în Europa secvențe de la alte discipline. Oare de ce campionii Olimpiadelor moderne nu-și au sculptorii lor, măcar aici în acest oraș de marmură? Mi-a trecut însă repede înfumurarea. Helsinki-olimpic mi s-a părut un superlativ. Dar Melbourne l-a detronat. Iar Melbourne a fost detronat de Roma. Aceste răsturnări de valori nu trăiesc decît între două momente: aprinderea și stingerea flăcării olimpice. Apoi, totul reintră în normal. Valorile culturale, create de-a lungul timpului, își recapătă din nou fotoliile. Mă atrage ideea «Tokio». Va fi și Tokio încoronat cu superlative? Mai trec patru ani. Uluitoare capitala Japoniei în timpul Olimpiadei. Uluitoare primirea, uluitoare organizarea.**

— Ai văzut multe la cele patru Olimpiade!

— **Am văzut multe, am cules fructe de aur la Roma și de bronz la Tokio. Dar acele lucruri, acele comori cu care se laudă fiecare popor, cu care se mîndrește și pentru care este invidiat de altele, nu le-am putut admira pe îndelete. Mă gîndeam deseori că unii ne-sportivi cred despre noi că într-un oraș străin umblăm hai-hui, în loc să stăm de dimineața și pînă seara în muzee. În ce mă privește, din 1949, din ziua de 16 mai (cînd am debutat în lupte și cînd am împlinit 16 ani), îmi tot doresc clipa cînd să pot mînca pe săturate, să pot depăși, fără frică, greutatea de 52 kg, să nu trec în pas alergător prin marele Luvru, să nu mă uit la ceas măcar o zi, să nu-mi mai potolesc setea ascultînd la magnetofon susurul pîrîiașelor din Carpații noștri. Ce n-aș da însă să îmbrac pentru a cincea oară dresul olimpic!... Oare cum va fi superlativul mexican?**

Dumitru Pîrvulescu are 35 de ani...

ION POPA:

„În Mexic nu vom avea o echipă completă!“

Pe măsură ce trec zilele, atenția iubitorilor de sport din țara noastră se concentrează spre cele cîteva «vedete» care vor purta speranțele noastre de victorie la Jocurile Olimpice din Mexic.

Boxerii din lotul olimpic sînt urmăriți cu interes deosebit ori de cîte ori antrenorii îi scot în... lume pentru a le verifica stadiul de pregătire. Văzîndu-i sus, pe ring, ne întrebăm de fiecare dată, cu teamă dar și cu speranță, dacă vreunul dintre ei va reedita în Mexic performanța de la Melbourne a lui Nicolae Linca.

Cu această întrebare am început și interviul nostru cu Ion Popa, antrenorul lotului.

— Dacă boxerii noștri vor cuceri o medalie de aur în Mexic? Greu de dat un răspuns. Spunînd «da», aș recunoaște că sînt cel mai... curajos antrenor din lume și eu nu am această pretenție. Însă șanse la medalii avem...

— Cu cine?

— Cu toți cei care vor merge în Mexic și în primul rînd cu Gîju, Ciucă sau Gruiescu, Chivăr și Monea.

— Vom avea, deci, o... ploaie de medalii olimpice?

— Nu! Cu siguranță, nu! Este un lucru deosebit de greu să cucerești medalii olimpice. Cel puțin tot atît de dificil cît e să prevezi medaliații. Înainte de Melbourne nici prin gînd nu mi-ar fi trecut că Linca va deveni campion olimpic. Acum, pentru Mexic, eu sper foarte mult în Gîju. Dar nu poți ști niciodată de unde sare iepurele...

— «Iepurele» poate sări de oriunde?

— Nu chiar de oriunde. Tocmai din această cauză nu vom merge la Jocuri cu o echipă completă.

— Unde sînt... golurile?

— În primul rînd, la categoria semimijlocie, unde cu siguranță nu vom avea reprezentant. Am rămas descoperiți și la «pană». Constantin Stanef a avut o subluxație la brațul drept și s-a operat acum cîteva zile. Dacă nu se va restabili la timp, vom... absenta și la această categorie.

— Sînteți mulțumit de felul cum se prezintă lotul la ora actuală?

— Cu unele rezerve, da.

— În ciuda faptului că Ciucă a pierdut la Gruiescu, Stanef la Moldovan iar Chivăr la Olteanu?

— Victoria lui Gruiescu asupra lui Ciucă nu m-a surprins. Amîndoi sînt în lot și amîndoi se prezintă bine. Forma din preajma Jocurilor va hotărî cine pleacă și cine rămîne. Înfrîngerile celorlalți doi sînt semnale de alarmă pentru mine și mai ales pentru ei. Totuși, nu poți schimba un om din lot din cauza unui singur meci pierdut. Vor mai fi însă destule criterii de verificare: campionatul republican din luna mai, Turneul internațional de la Constanța (1—10 iulie) și Balcaniada, care va începe la 1 septembrie, la Brașov. În lot nu avem «senatori de drept». Cine va... sări cel mai bine peste toate aceste hopuri va merge în Mexic. Cine nu...

— Cum vedeți rezolvarea rivalității dintre Dinu și Antoniu la categoria ușoară?

— După declinul de formă de anul trecut, Antoniu și-a revenit și luptă acum cu șanse pentru un loc în echipă. Dinu se prezintă foarte bine, dar intenționează să coboare la vechea lui categorie, semiușoară, chiar la campionatele republicane din mai. Deci rivalitatea Dinu-Antoniu va înceta în curînd. Desigur, o veste nu prea plăcută pentru «semiușorul» Bădoi.

— O ultimă întrebare: spuneați că sperați foarte mult în Gîju. Îi cunoașteți pe cei mai tari adversari ai lui?

— Da. Urmărind marile competiții internaționale din ultima vreme, am «selecționat» patru «cocoși» de care trebuie să am mare «grijă»: Espinoza **(Cuba) — un bun tehnician cu lovituri de dreapta foarte puternice, Sokolov (U.R.S.S.) — un stîngaci care și-a făcut o specialitate din loviturile la ficat, Muro (Italia) — un boxer foarte puternic și agresiv, dar uniform și fără multă viteză. Periculos, totuși, datorită** forței sale deosebite, și Galonska **(Polonia) — un tehnician rafinat. Și vor mai fi și gazdele... Sper, însă, să-i bat pe toți cu Nicolae al nostru!**

— Vă dorim succes deplin și încă o zi glorioasă ca aceea de la Melbourne.

— Ar fi foarte frumos...

Petre HENT

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

VI

După ce am încercat să-i descoperim pe inventatorii pugilatului, căutîndu-i în legendele antice, am trecut în revistă pionierii boxului modern. Filele noastre de istorie vi i-au prezentat, printre alții, pe James Figg, Jack Broughton, John L. Sullivan, James Corbett, Bob Fitzsimmons, ajungînd pînă în timpurile lui Jim Jeffries, primul campion mondial al secolului XX.

Paul OCHIALBI
și Petre HENȚ

UN CAMPION MONDIAL LA BUCUREȘTI

Odată cu începutul secolului XX am părăsit Anglia și America, țări în care boxul era, cum s-ar spune, la el acasă, pentru a fi martorii primelor întreceri pugilistice din patria noastră. Oricît ar părea de curios la prima vedere, nu Bucureștiul a lansat la noi «moda» luptelor cu pumnii. Cele dintîi întreceri de box, semnalate foarte modest de publicațiile vremii, au avut loc la Cîmpina, în vara anului 1909. N-au fost meciuri în adevăratul înțeles al cuvîntului, ci doar niște demonstrații privite cu uimire și curiozitate de localnici. Cum s-a întîmplat că tocmai la Cîmpina, un orășel micuț, s-a construit primul ring din România? Explicația este foarte simplă. Petrolul nostru a constituit o mare tentație pentru oamenii de afaceri englezi. Aceștia, odată cu capitalul pentru înființarea societăților de exploatare a zăcămintelor, au adus la noi și primele mănuși de box.

Capitala, însă, nu avea să rămînă mult timp în urma Cîmpinei. În toamna aceluiași an, în grădina Cișmigiu, nu departe de bătrîna «buturugă», doi boxeri străini, francezul Martuin și irlandezul O'Mara, uluiau bucureștenii cu luptele lor bine regizate, care atrăgeau destui plătitori.

Maestrul Petre Alexandrescu la antrenament cu unul dintre elevii săi, Gheorghe Axioti, de mai multe ori campion al României.

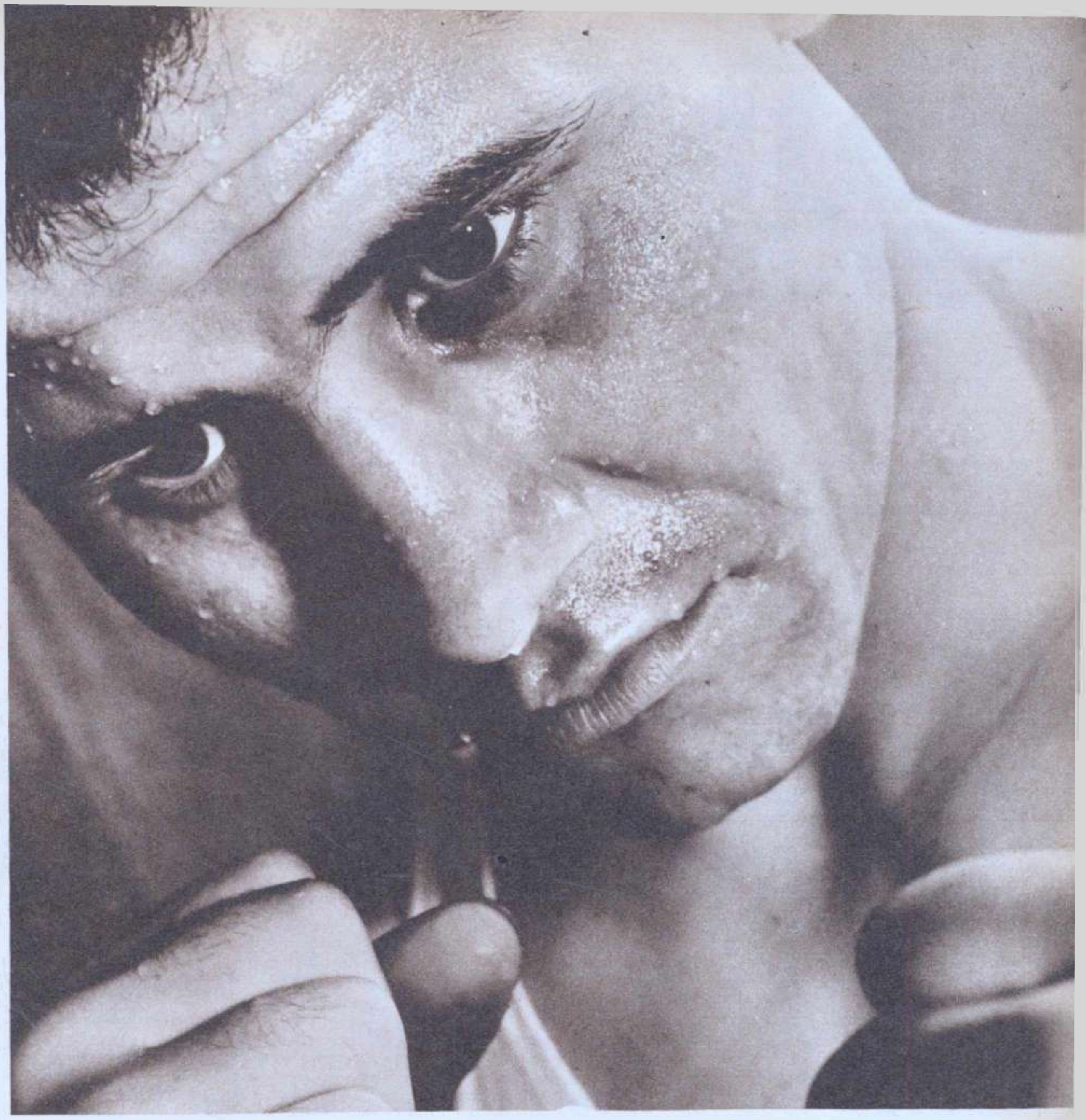
În anul 1910, ziarele anunțau chiar «**un ciclu de lupte de box**» la București și în alte orașe din țară. Cei care urmau să urce în ring erau boxeri străini, printre care și cîțiva negri. Aceștia din urmă constituiau marea atracție a galelor, care aduceau venituri frumoase organizatorilor. Pe afișele reuniunilor, sta scris cu litere de-o șchioapă următoarea precizare: **«luptele se dau pînă la incapacitatea de a lupta a unuia dintre adversari.»**

Deși partidele erau aranjate, bucureștenii, care nu mai văzuseră așa ceva, trăiau cu sufletul la gură fiecare fază. Întrecerile de lupte greco-romane, care se bucurau pe atunci de o mare popularitate la noi, încep să piardă din spectatori. «Careul magic» cucerea tot mai mulți admiratori. În ciuda acestui fapt, nici un bucureștean nu se încumeta să pună mănușile în mîini.

În 1912, Bucureștiul a primit vizita renumitului boxer de culoare Jack Johnson, care, pe atunci, era campion al lumii. El susținuse un meci la Las Vegas, unde îl învinsese prin abandon pe Jim Flynn, apoi din lipsă de adversari, plecase în Europa într-un turneu de exhibiții. Iată-l acum la noi, însoțit de cîțiva boxeri în compania cărora își demonstra măiestria.

Cîteva plimbări pe podul Mogoșoaei au însemnat mai mult decît afișele care îi făceau reclamă și decît notițele care apăreau în ziare. Boxerul negru, foarte bine făcut (1,83 m și 90 kg) era privit cu multă curiozitate și admirație, mai ales cînd s-a aflat că «nu există om în lume care să-l poată învinge».

ON DINU n actualitate

Mulți dintre iubitorii boxului au crezut că onstănțeanul Ion Dinu, vechiul rival al lui osif Mihalic, s-a retras modest pe Litoral cu ntenția de a fi «cineva» doar la el acasă. Iată, nsă, că prin comportarea sa din ultima vreme, Dinu a reușit să pătrundă în lotul olimpic și ă devină o ...problemă, după părerea noastră estul de dificilă, pentru titularul categoriei șoară — dinamovistul Vasile Antoniu. Acesta in urmă, în dorința de a rezolva cît mai repede ivalitatea, l-a provocat pe Dinu la un meci în are constănțeanul urma să-și pună în joc entura «Sportul», cucerită nu demult la Bucu-ești.

Provocarea a fost acceptată și partida de la Constanța a dat cîștig de cauză lui Dinu.

Iată-l, așadar, pe fostul nostru campion din nou în actualitate. Ambițiile sale, mărturisite u multă modestie, țintesc Mexicul. Victoriile obținute pînă acum îi dau, fără discuție, dreptul a un bilet de avion pentru Jocurile Olimpice. Dar pînă la marea competiție mai sînt de trecut ncă multe examene, printre care și campiona-ul național.

Pasiunea cu care se pregătește Dinu ne deter-mină să credem că de data aceasta nu va mai ipsi de la Jocurile Olimpice. Ar fi prima lui mare încercare.

Privim cu optimism eforturile boxerului constănțean și-i dorim numai victorii! (PH)

P.S. — Am auzit pe cineva spunînd că la vîrsta lui, Dinu nu mai poate fi un concurent serios la Jocurile Olimpice. Noi avem însă altă părere. Dinu nu are acum decît 26 de ani (s-a născut la 9 februarie 1942), o vîrstă exce-lentă pentru marile performanțe în box. Și-apoi, să ne amintim că pugilistul american Edward Crook a devenit campion olimpic la Roma, cînd avea 31 de ani. Aceasta, ca să dăm doar un singur exemplu...

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (VI)

Bucureștenii au venit în număr mare la circul Sidoli să asiste la demonstrația «boxerului de șocolată». După ce a boxat cîteva reprize cu sparing-parteneri din trupa sa, Johnson a făcut o demonstrație de antrenament la «punching-ball». Loviturile sale rapide scoteau murmure de admirație celor prezenți. Spectacolul părea că se sfîrșise, dar Johnson păstrase lovitura de teatru pentru final. Două croșee, parcă mai tari decît toate celelalte, au fost urmate de o directă care, nici mai mult nici mai puțin, a smuls punching-ball-ul din cîrligul său.

A doua zi, în fața unei asistențe record, Johnson avea să le ofere admiratorilor săi din București un «număr» nou. După obișnuitele reprize în compania însoțitorilor săi, campionul mondial a oferit un premiu de 1000 lei spectatorului care va avea curajul să boxeze cu el și va putea să-i reziste o singură repriză. În arenă s-a făcut liniște. Nimeni nu îndrăznea să-l înfrunte, deși suma era foarte tentantă. Deodată, din ultimele rînduri, s-a ridicat un tînăr înalt, solid. S-a îndreptat calm spre Johnson, dîndu-i acestuia să înțeleagă că intenționează să cîștige premiul. După ce temerarul spectator și-a pus mănușile în mîini, unul dintre organizatori a făcut prezentările, ca la un meci oficial. De o parte campionul lumii, de cealaltă, un oare care Ioan Popovici, care avea să susțină atunci primul meci de box din viața sa. Johnson nu l-a... iertat pe curajosul său partener și l-a executat cît ai clipi din ochi, făcîndu-l K.O. Totul a durat mai puțin de un minut. După... meciul cu campionul mondial, Popovici se afla în cabină unde fusese dus să se refacă, cînd Johnson a venit la el însoțit de unul dintre organizatori și i-a dat totuși, premiul promis, spunîndu-i că nicăieri pînă aici, în România, nu mai întîlnise un spectator atît de curajos. Ba mai mult, înainte de a pleca din București, Johnson a dat un banchet la restaurantul «Rautzinger», unde l-a invitat insistent și pe Ioan Popovici, «singurul boxer român care a îndrăznit să-l înfrunte»...

Johnson a plecat de la noi lăsînd în urma sa regrete unanime, dar și foarte mulți tineri care doreau să devină boxeri ca el. După plecarea campionului mondial, s-a organizat, tot la circul Sidoli, un meci de **savata** (box francez, în care erau admise și loviturile de picior). S-au întîlnit doi tineri profesori de educație fizică: Pancu și Preoțescu.

Cîțiva ani mai tîrziu, îndemnat de mai mulți studenți care făcuseră studii la Paris, instructorul de educație fizică Petre Alexandrescu, de la fostul Liceu Militar din Mînăstirea Dealului, a introdus ora de box în programul elevilor. A fost, se pare, primul pas care s-a făcut la noi pentru formarea tinerilor boxeri. Încet, încet, la București boxul prindea aripi mulțumită entuziaștilor care-l văzuseră pe Johnson și tinerilor care se întorceau de la studii, de la Paris.

În 1919, inginerul Virgil Salvanu din Cluj se numără printre participanții la întrecerile pugilistice din cadrul jocurilor interaliate de pe stadionul Pershing

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (VI)

din Paris, fiind primul boxer român prezent la o competiție internațională. Pe acest veteran al boxului nostru, care anul acesta la 4 octombrie va împlini 78 ani, l-am întîlnit nu demult la Cluj și, bineînțeles, l-am întrebat despre competiția pugilistică de la Pershing. Virgil Salvanu ne-a povestit cum a reușit să cucerească medalia de bronz, și cum canadianul Adwood, cîștigătorul medaliei de aur, i-a făcut cadou mănușile cu care cîștigase primul loc, în semn de admirație pentru singurul boxer român prezent la această competiție.

Tot în acest timp, la Galați, boxul cîștiga teren datorită marinarilor englezi, francezi, greci, care soseau cu vapoarele comerciale. Aceștia, exceptînd bătăile de prin localurile portului, improvizau adesea și adevărate gale de box, care atrăgeau tineretul din orașul dunărean. Acolo, la Galați, în anul 1923, Constantin Nour, cunoscutul antrenor de azi, l-a învins la puncte, după un meci care a durat 10 reprize pe englezul Lingdom Jeffries. Era pentru prima dată cînd un boxer român lupta într-un meci de 10 reprize.

Între timp, în 1921, la București, au luat ființă primele secții de box: «Boxing Club» și «Tirul». Tirul, unde era antrenor Petre Alexandrescu, avea să joace un rol deosebit în dezvoltarea boxului românesc. Acolo s-au antrenat Dumitru Călinescu, Constantin Nour, Marin Plăeșu, Toma Aurel și mulți alți campioni. Tot acolo a continuat să se pregătească și Dumitru Teică, unul dintre primii noștri boxeri valoroși. Teică învățase boxul la Indianapolis, în Statele Unite, unde plecase în căutarea... norocului.

În toamna anului 1924, au avut loc la București primele campionate naționale, la care au participat 25 de boxeri. Toate centurile de campioni au fost cucerite de reprezentanții «Boxing Clubului», o grupare sportivă ai cărei membri aveau posibilități să plătească un antrenor străin (francezul Rene Delcourt).

Creșterea numărului de boxeri a mărit și interesul publicului pentru scrima cu pumnii. Apar tot mai mulți organizatori, care au simțit că acest sport poate fi o bună sursă de cîștiguri. Pe ringul circului Sidoli, și, mai tîrziu, la Arenele Romane, sînt aduși tot mai des boxeri străini, unii chiar foarte cunoscuți în toată Europa: Emile Romerio, Michel Riond, Carmelo Candel, Hans Wesselitch, Geo Walker, Alfredo Pugi și mulți alții. În luptă cu ei și-au afirmat valoarea boxerii noștri în frunte cu Dumitru Teică, Constantin Nour, Dumitru Călinescu, Cristian Panaitescu.

Această generație a pionierilor boxului românesc va pune prin muncă și pasiune bazele unei adevărate școli naționale de box, școală din care vor ieși, peste cîțiva ani, campionii europeni Lucian Popescu, Toma Aurel și mai tîrziu Gheorghe Negrea, campionul olimpic Nicolae Linca și actualul campion european Nicolae Gîju. Despre toți aceștia vom vorbi, însă, în capitolele următoare.

(va urma)

DINAMO ȘI A DC RESPI

E greu de imaginat o evoluție mai contradictorie decît cea a lui Dinamo București 1967/1968.

La startul campionatului, în toamnă, echipa lui Pîrcălab cucerise două puncte mari la Ploiești, anunțîndu-se ca o PROBABILĂ a titlului. A urmat însă o derută fără precedent, care i-a fixat pe prezumptivii candidați la titlu în zona «Steagului Roșu» și a «Progresului».

La startul returului, Dinamo a coborît ultima treaptă a deziluziei, pierzînd acasă cu Petrolul. Mai mult decît atît, introducerea lui Varga în ultimele minute ale partidei pierdute a accentuat impresia derutei.

Iată însă că înfrîngerea din meciul cu Petrolul a fost semnalul unei spectaculoase ascensiuni, cu două momente de vîrf, la Craiova și la Bacău, care au făcut din Dinamo București singura echipă învingătoare în ultimul timp pe aceste terenuri... imbatabile.

Cum se explică această curbă prea puțin comună?

Desigur că între poziția dinamoviștilor după etapa a XIV-a și lotul lor de jucători, discrepanța era foarte mare. E adevărat că uzura campionat—lot își pusese amprenta, dar principala cauză a declinului a fost dispariția coeziunii sufletești în cadrul echipei, care a atras după sine pierderea încrederii în forțele proprii.

Astăzi echipa Dinamo pare refăcută, indiferent de rezultatul derbiului cu Steaua, care stîrnește un mare interes la ora cînd scriu aceste rînduri. În legătură cu aceasta, meritul lui Bazil Marian în sudarea echipei nu poate fi pus la îndoială. Aș mai adăuga și meritul reintroducerii lui Varga, hotărîre care a părut multora cel puțin originală, dar care s-a dovedit în cele din urmă o soluție de maturitate. Turbulentul Varga a readus — paradoxal — ordinea pe teren. Inteligența de joc, pe care nu i-a contestat-o niciodată nimeni, «a dat linie» alergării deoseori haotice a lui Haidu, a pus pe jăratec reflexele lui Dumitrache, a scos din stereotip jocul lui Pîrcălab și a stimulat virtualitățile de fantezie ale lui Ghergheli.

Desigur că nu poate fi încă vorba de o nouă față a echipei, dar impresia generală e că Dinamo București vrea să facă față unei... dinamici moderne. În legătură cu aceasta, e de menționat că Bazil Marian nu este adeptul rigorilor de ordin tactic: «Cred că o echipă greșește atunci cînd fetișizează rolul unei anumite scheme tactice. Mi se pare cel mai firesc lucru din lume să joci în funcție de adversar, în funcție de terenul pe care evoluezi (acasă sau în deplasare), să joci, însfîrșit, în funcție de fază. Am văzut echipe mari ilustrînd în curs de 90 minute întreaga istorie a tacticii fotbalului, parcurgînd «gula». WM-ul, «betonul», 4—2—4 și nenumăratele lui variante.

★

În ciuda faptului că Dinamo București «operează» cu mulți dintre jucătorii care i-au adus patru titluri consecutive, echipa lui Bazil Marian rămîne, în fond, o formație tînără. Cu excepția lui Popa și Datcu, toți ceilalți au vîrsta la care realmente jucătorii nu și-au spus ultimul cuvînt. Si chiar dacă acceptăm ideea că un Pîrcălab, un Ghergheli, un Haidu sau un V
așteptăm progrese
Nunweiller sau Du
are un loc accesil
chiar în actualul ca
cumstanță, bineînț
catoare: DATCU
STOENESCU (ȘTI
VI—PÎRCĂLAB, VA
CESCU), HAIDU.
de pildă, găsim pe
sub 27 de ani și o
progres pare condi

Care sînt proiecte
antrenorul Bazil M
primele șase locur
S-ar părea că acest
precaritatea mome

Iubitorii fotbalulu
decît unele objectiv
Antrenorul Bazil M
ameliorare a jocul
nală, de care fotbalu
tat în ultimii doi a
cît se pare, «punctul
a doua sa respirați

A SA
ŢIE

DINAMO BUCUREŞTI în formaţia cu care a încheiat jocul cu Argeşul (1—0). Sus — POPA, GHERGHELI, BOC, NICULESCU, DINU, ŞTEFAN. Jos — PÎRCĂLAB, VARGA, STOENESCU, NAGHI, HAIDU.
Şase dinamovişti în poziţii caracteristice (BOC, GHERGHELI, LUCESCU, POPA, HAIDU şi PÎRCĂLAB).
Foto: Ion MIHĂICĂ

plafonul, este firesc să
i Boc sau Dinu, Radu
mentul de faţă, Dinamo
formanţe... interne, şi
nplă alcătuire — de cir-
formaţii-lot este edifi-
—POPA, BOC, DINU,
GHELI, NUNWEILLER
RACHE (FRĂŢILĂ, LU-
, dacă cercetăm atacul,
turi cinci internaţionali
, Dumitrache, al cărei
creşterea în... greutate.
or? La startul returului,
ca obiectiv unul dintre
şi «Cupa României».
ealist, ţinînd seama de
ci.
inamoviştilor mai mult
ma urmei foarte fireşti.
te cît de curînd o reală
d spre clasa internaţio-
v Dinamo, s-au îndepăr-
Dinamo a depăşit, după
îndreptăţiţi să aşteptăm

Ioan CHIRILĂ

BAZIL MARIAN

Noul antrenor principal al dinamoviştilor a fost unul din marile talente ale fotbalului nostru. Născut în anul 1922, la Ocna Mureş, Marian a început ca «pitic» la Ocna Mureş, a continuat ca «pitic» şi junior la Cluj (1937—1938) şi a îmbrăcat primul tricou de seniori al «Victoriei» la numai 16 ani. După doi ani la «Victoria», Bazil Marian a jucat în perioada 1940—1941 la Mica Brad, a continuat la «Carmen» Bucureşti (1941—1947) şi la Rapid (1947—1954), rămînînd în cadrul aceluiaşi club, ca antrenor secund, pînă în anul 1960. Ulterior, Bazil Marian a fost antrenor al echipei naţionale de tineret, cu care a obţinut unele rezultate frumoase. Marian a îmbrăcat tricoul echipei naţionale la vîrsta de 19 ani. A jucat de 22 de ori, şi asta în perioada războiului, cînd jocurile echipei naţionale erau foarte puţine.

Bazil Marian a fost un adevărat maestru al gîndirii tactice şi al şutului pe terenul de fotbal. El are o mare slăbiciune pentru jucătorii de talent, pe care încearcă să-i stimuleze cu orice preţ. Rămîne de văzut dacă tinerii vor şti să răspundă stimei de care se bucură în sufletul antrenorului lor.

AUSTRIECII învingătorii lui STRELȚOV

1

La somptuosul sediu al Federației austriece de fotbal din Mariahilferstrasse, din inima Vienei, antrenorii primei echipe a Austriei stau pe gînduri și sînt destul de îngrijorați. Cei doi care răspund de lotul austriac, Erwin Alge și Hans Pesser, nu au găsit încă cea mai bună formulă pentru alcătuirea echipei. Ei sînt puși în dificultate din cauza formei slabe în care se află în prezent jucătorii cei mai valoroși care activează la Rapid Viena (recent, ei au fost învinși în meci amical, cu 4—1, pe teren propriu, de Werder Bremen!).

Iată motivul principal care i-a determinat pe selecționeri să alcătuiască pentru întîlnirea amicală de la 1 Mai cu România, la Linz, un lot aproape complet nou, cu numai doi jucători de la Rapid (Glechner și Skocik), de altfel, oamenii de bază ai naționalei; în rest, cei mai mulți provin din generația tînără: Macek, Kogelberger, portarul Hodschar, Hof II etc. O a treia categorie o alcătuiesc jucătorii de vîrstă medie care, fără a avea contracandidați, se mențin încă în lot: este vorba de fundașul Fröhlich, de mijlocașul Eigenstiller și de înaintașul Parits, omul care a marcat cele mai multe goluri în ultimele partide.

Cei doi antrenori vor să aducă un suflu nou în echipă. Atît Erwin Alge, care deține din 1967 funcția de antrenor federal (înainte a fost antrenor la Vorarlberg, el fiind și proprietarul unei fabrici de mătase), cît și Hans Pesser (celebru în «Wunderteamul» dinaintea războiului) au alcătuit un lot în care majoritatea jucătorilor au fost recrutați din provincie. **«Vîntul cel mai proaspăt suflă în orașele noastre din provincie și numai el poate să redreseze fotbalul austriac** — spun ei. **Vienezii au îmbătrînit... și sînt nevoiți să cedeze locul oamenilor noi».**

Palmaresul echipei Austriei din ultimul an este negativ: 7 meciuri — 2 victorii, un meci egal și 4 înfrîngeri. **Austria—Anglia** 0—1 (la Viena), **Austria—U.R.S.S.** 3—4 (la Moscova), **Austria—Ungaria** 1—3 (la Viena), **Austria—Finlanda** 2—1 (la Viena), **Austria—Grecia** 1—4 (la Atena), **Austria—Grecia** 1—1 (întrerupt — la Viena), **Austria—U.R.S.S.** 1—0! (la Viena). Desigur, cel mai valoros rezultat este cel cu echipa U.R.S.S., în care a jucat și celebrul Strelțov...

Meciul cu România constituie o importantă verificare a actualului potențial al austriecilor înaintea startului în preliminariile C.M., unde ei vor întîlni adversari foarte puternici: selecționatele R.F.G. și Scoției. Primele teste ale austriecilor nu au dat randamentul scontat. Lotul a susținut două partide în compania selecționatei Sloveniei, pe care a învins-o cu 2—1 (în prima) și a terminat la egalitate: 2—2, în cea de a doua.

Nu trebuie omis faptul că, la drept vorbind, primele reprezentative ale Austriei și României nu s-au întîlnit pînă acum niciodată. Într-adevăr, cu cîteva decenii în urmă, între anii 1924 și 1932, selecționatele celor două țări au susținut 3 partide: **Austria—România** 4—1 (la Viena, în 1924), **România—Austria** 4—1 (la București, în 1931), și în 1932, la Linz, **Austria—România** 0—1. Se impune însă, o precizare: în aceste jocuri, austriecii au aliniat formații de amatori.

La 1 mai, la Linz, se va desfășura, deci, partida nr. 1 dintre primele selecționate ale celor două țări. (I.O.)

ÎN FOTOGRAFII:

1) Fază din meciul de campionat Rapid—Admira (1—1). Jucătorul cu nr. 6, internaționalul Stamm.

2) Fundașul central Walter Glechner.

3) Un trio celebru: de la stînga spre dreapta, antrenorii Hans Pesser, Erwin Alge și Karli Koller, fost internațional.

4) Titularul postului de mijlocaș ofensiv, Walter Skocik.

Foto: Karl POINTER — Viena

2

3

4

ECHIPA ROMÂNIEI ȘI STARTUL DE LA VIENA

1

2

Peste cîteva zile echipa națională de fotbal a țării noastre ia startul 204, înfruntînd Austria, la Linz.

În pragul acestui start, nutrim speranța că anul 1968 se va deosebi radical de furtunosul an 1967, care — imediat după Zürich — a fost o suită întreagă de acțiuni trădînd doar nervozitate, cu un bilanț submediocru, reflectat prin înscrierea unui singur gol în 5 (!) meciuri (Italia—România 1—0; România—Polonia 0—0; R.D. Germană—România — de două ori 1—0 și România—R.F. a Germaniei 1—0).

Ce am vrea să nu se repete din «experiența» nefastului an 1967!

Sperăm, în primul rînd, să se pună capăt circulației haotice a jucătorilor în lot. E suficient să amintim că în cursul anului 1967 au fost folosiți 35 (!) de jucători în jocurile echipei A, pentru a constata absența oricărei linii directoare în formarea naționalei.

În al doilea rînd, sperăm ca trio-ul selecționerilor să-și onoreze profesiunea de... seriozitate pe care a făcut-o în numărul 6/1968 al revistei noastre. Primele două jocuri trebuie să definitiveze lotul restrîns al sezonului de toamnă. Un joc în deplasare (cel cu Austria) și unul acasă, împotriva unei echipe masive și dure (Olanda), pot fi concludente pentru selecționeri, astfel ca la toamnă să apelăm doar la ultima sită.

Sperăm ca atenția selecționerilor să se îndrepte spre unii tineri care au apărut în cursul acestei primăveri. În legătură cu aceasta, trebuie să subliniem rolul deosebit al echipei de tineret, care, în această primă parte a sezonului, trebuie să compenseze programul redus al primei garnituri, furnizînd concluzii și... perspective.

Dacă echipa națională nu-și poate asuma riscurile unor experimente din multiple motive, în schimb echipa de tineret are misiunea expresă de a rula cît mai mulți jucători. Am fi foarte mulțumiți ca la sfîrșitul acestui sezon să știm ce pot într-o confruntare internațională jucători ca: Dumitru, Tătaru, Dumitrache, Moldovan («U»), ca să nu mai vorbim de cei care se află în momentul de față între Tineret și A (Dinu-Dinamo, Grozea, Dumitriu III etc.).

Am dori, deasemenea, ca primele două jocuri ale echipei naționale și în primul rînd apropiatul meci cu Austria să cristalizeze un sistem de joc adecvat.

Ar trebui, totodată, să se rezolve problema capacității de efort fizic și mai ales psihic a unor jucători ca Dobrin sau Dumitriu II, pentru a se pune capăt unor discuții excesive, care nu fac decît să complice lucrurile.

În sfîrșit, sperăm să se rezolve și problema senatoriatului de drept. (Evoluția din ultimul timp a lui Ghergheli ridică o asemenea problemă).

Urăm succes echipei naționale în apropiatul său start de la Viena!...

Ioan CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1. Dobrin ar fi trebuit să fie un jucător de talie europeană, dar, deocamdată, este doar un subiect de discuție. Pînă cînd?

2. Barbu: un stoper tehnic și un posibil fundaș lateral ofensiv.

3—4. Grozea și Dinu, doi reprezentanți ai «noului val». Așteptăm confirmarea.

5. Pentru mulți, Coman e un portar de clasă. Sperăm ca sezonul 1968 să confirme această părere și, mai ales, să șteargă amintirea golului lui Irmscher.

3

4

5

VOLEI

STEAUA la al doilea titlu consecutiv

De fapt Steaua cucereşte pentru a treia oară mult—rîvnitul titlu de campioană naţională la volei masculin. Primul tricou i-a revenit în anul 1957 (pe atunci C.C.A.). Au mai trecut zece ani, cînd din nou — de data aceasta cu o formaţie de tineri conduşi de antrenorul Tănase Tănase — ea a răsturnat toate pronosticurile specialiştilor, stabilindu-se în fruntea clasamentului. Mulţi susţineau că această echipă, care s-a ridicat atît de rapid, precum focul de paie, se va stinge tot atît de repede...

Lucrurile nu s-au petrecut însă aşa şi iată-i pe tinerii voleibalişti militari, trecînd peste toate «calculele», astăzi pentru a doua oară, consecutiv, campioni urmînd a ne reprezenta şi la viitoarea ediţie a «Cupei Campionilor Europeni».

Înainte de a trece însă la o scurtă analiză a participantelor la turneul final trebuie să subliniem că actuala ediţie a campionatului de volei masculin a fost sub nivelul celorlalte ediţii, pe timpul cînd echipa ţării noastre se afla pe primul plan în ierarhia europeană (1963). Ce a contribuit la acest nivel mai scăzut? Poate numărul redus de jocuri al echipelor noastre în actualul sistem de desfăşurare al campionatului sau poate chiar...curajul cu care unele formaţii s-au prezentat în turneul final—promovînd elementul tînăr.

Dar să revenim la echipa lui «Tică» Tănase, campioană naţională şi să vedem cum a realizat sau mai bine—zis cum şi-a reconfirmat valoarea.

La început a fost un mănunchi de tineri «fără nume», antrenamente serioase şi un singur scop: acela de a transforma frumosul joc sportiv într-un *spectacol*. Putem menţiona că acest obiectiv a fost de multe ori atins, iar spectatorii i-au răsplătit fără reţineri, cu multe aplauze.

Ce a fost în finala 1968? Cel mai eficace jucător al campionilor, în ciuda faptului că este masiv, a rămas Ion Binda care a alternat loviturile de atac în forţă cu «plasări» foarte subtile. Apoi au urmat, pe rînd, Dorin Poroşnicu şi neobositul Günther Christiani. Rotaru, în nota sa obişnuită. La fel Bartha şi Creţu. Iorga a părut, parcă, vlăguit. Promiţător, în schimb, jocul lui Marian Stamate. Antrenorul Tănase a fost inspirat şi prompt şi merită toată felicitările.

A doua clasată, «Dinamo» — o echipă rutinată, dar şi puţin uzată. Cel mai bun atacant-Ghiţă Corbeanu. Au mai plăcut Derzsei şi «umbra» sa Tîrlici (care însă a fost prea puţin folosit!).

Feroviarii au prezentat elemente tinere încadrate între «aşi» (Penciulescu, Cătălin şi Costinescu, pe de o parte şi DRĂGAN, ARDELEA şi MINCEF, pe de altă parte).

De la studenţii gălăţeni au strălucit Kramer şi, oarecum, Udişteanu şi Ozum.

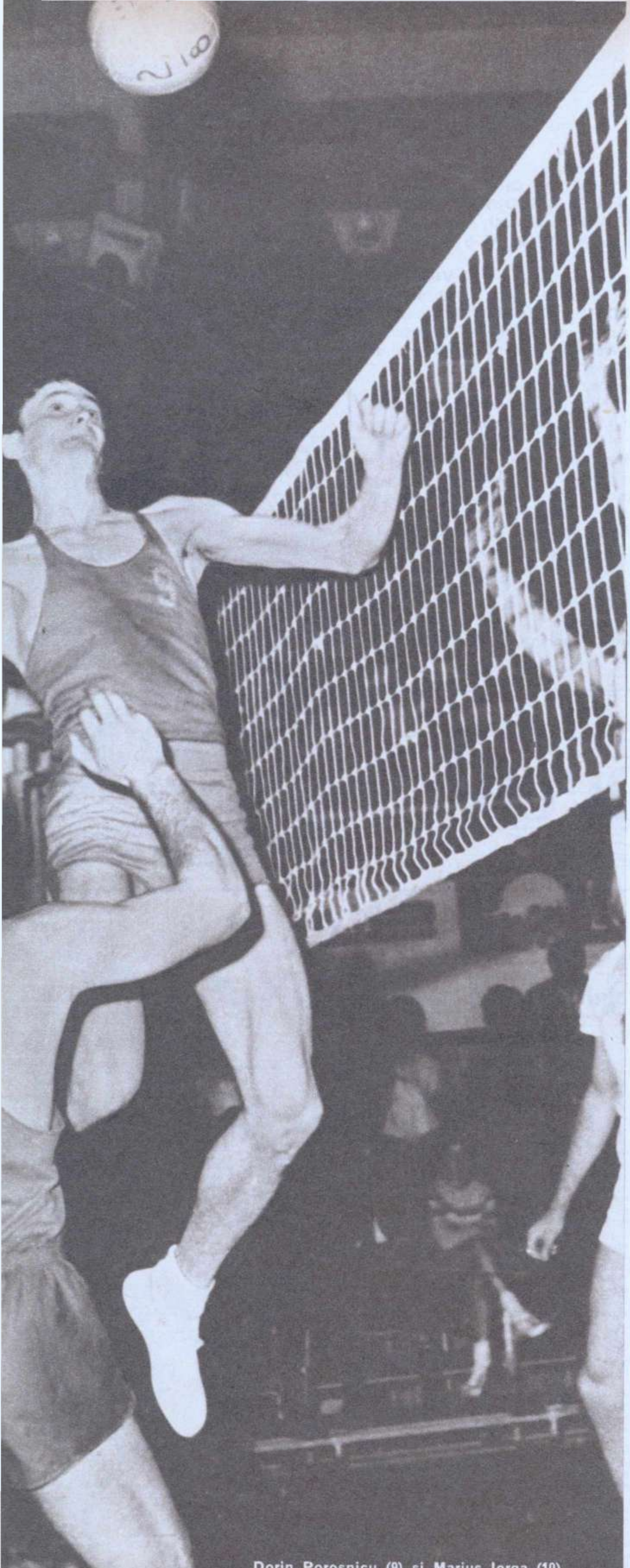
Paralel cu titlul de campioană, Comitetul Olimpic Român a pus în joc şi un trofeu de cristal pentru echipa care va termina turneul pe primul loc. Acest trofeu a revenit, fără probleme, tot echipei din «Calea Plevnei». Revista noastră doreşte acum ca în vitrina clubului Steaua să fie prezentă şi «Cupa Campionilor Europeni».

Paul ROMOŞAN

Campionii naţionali pe anul 1968 — de la stînga spre dreapta — sus, dr. Pădureţu (antrenor secund), Florian State, Dan Manu, Dumitru Rotaru, Ion Binda, Octavian Creţu, Gyula Bartha, Tănase Tănase (antrenor principal). Jos: Lazăr Andreica, Marian Stamate, Dorin Poroşnicu, Martin Rauch, Günther Christiani şi Marius Iorga.

Dorin Poroșnicu (9) și Marius Iorga (10) intr-un «recital» voleibalistic. (Fază din meciul Steaua — Dinamo 3—1).

POȘTA redacției

ANDONE ERNEST — București. Interesant ultimul material trimis redacției noastre. Vă felicităm indeosebi pentru documentarea de-a dreptul impresionantă. În măsura posibilităților, il vom folosi intr-unul din numerele viitoare.

AMBROZIE MARCHIȘ — Arad. Mai intii vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte adresate redacției noastre. Propunerile făcute sint judicioase și vom ține seama de ele chiar cu primul prilej. Iată și răspunsul la intrebare: terenul de fotbal are intotdeauna o formă dreptunghiulară, dar dimensiunile variază: lungimea — maximum 120 m și minimum 90 m, iar lățimea — maximum 90 m și minimum 45 m. Pentru jocurile internaționale, lungimea terenului trebuie să fie de maximum 110 m și minimum 100 m, iar lățimea de cel mult 75 m și de cel puțin 64 m. Cele trei terenuri bucureștene, «23 August», «Republicii» și «Dinamo» — de care aminteați — sint apte de a găzdui jocuri internaționale.

SANDA COSTEA — Comuna Troianul. Ne bucură faptul că vă place atit de mult baschetul și că ați avut... ochi să-l remarcați pe jucătorul iugoslav Ivo Daneu, pe care l-ați văzut la televizor jucind in reprezentativa țării sale in meciul cu echipa noastră națională. Dacă doriți să-i scrieți, pentru a-i transmite felicitări, iată adresa Federației iugoslave de baschet: Kosarkaski Savez, Strahjinica Bana 73 A, Belgrad, Iugoslavia, care ii va remite scrisoarea sau și mai bine, clubului său, Olimpija Ljubljana — Iugoslavia.

A.G. — Dorohoi. Ne pare foarte rău, dar redacția noastră nu poate influența cu nimic programele sportive ale televiziunii. Așa că ne mărginim să vă răspundem la ultima intrebare: Iolandei Balaș ii puteți scrie pe adresa: Str. Aviator Mărășoiu nr. 13, sectorul 1, Bucuresti.

VELICA BOCA — Tecuci. Fotbalistul Ion Ionescu s-a născut la 5 aprilie 1938, in București. A debutat ca fotbalist in echipa de copii a Palatului Pionierilor. Soția sa este jucătoare de baschet la Rapid București. Ion Ionescu este profesor de educație fizică.

PETRE DRAGOȘ — Brașov. Documentarea dumneavoastră este incompletă. Primele meciuri internaționale ale reprezentativelor noastre de handbal in 7 au fost următoarele: 1957, Zagreb: Iugoslavia—România 12—9 (6—6) la băieți, și tot in 1957, la Virovitica: Austria—România 3—1 (1—1), la fete.

ION ANASTASESCU — Arad. 1) Ne intrebați cite echipe din categoria B au reușit, de-a lungul anilor, să cucerească «Cupa României» la fotbal. Performanța aceasta, destul de neobișnuită, au realizat-o doar două echipe: Metalul Reșița in 1954, cind a invins formația dinamoviștilor bucureșteni in finală cu 2—0, și Arieșul Turda, in 1961, prin victoria cu 2—1 in fața Rapidului. 2) U.T.A. a ciștigat «Cupa României» in 1948: 3—2 in finala cu C.F.R. Timișoara.

GHEORGHE ILIE — București. Iată rezultatele finalelor de box la J.O. de la Roma (1960). În ordinea categoriilor: Török (Ungaria) b.p. Sivko (U.R.S.S.); Grigoriev (U.R.S.S.) b.p. Zamparini (Italia); Musso (Italia) b.p. Adamski (Polonia); Pazdior (Polonia) b.p. Lopopolo (Italia); Nemecek (Cehoslovacia) b.p. Quartey (Ghana); Mc Clure (S.U.A.) b.p. Bossi (Italia); Benvenuti (Italia) b.p. Radoniak (U.R.S.S.); Crook (S.U.A.) b.p. Walasek (Polonia); Cassius Clay (S.U.A.) b.p. Pietrzykowski (Polonia) și De Piccoli (Italia) b.k.o. I Bekker (Africa de Sud).

ION POPESCU PEIOAN — București. Ne pare foarte rău, dar epigrama dumneavoastră a sosit prea tirziu pentru a mai putea fi publicată. Ar fi mult mai potrivit pentru a transmite aceste catrene unui ziar.

GABRIEL NEGREA — Sibiu. Tinărul Boja Milencovici din Timișoara, care iți seamănă mult, după cum poți vedea din fotografia alăturată, dorește să corespondeze cu tine. Deoarece nu-ți cunoaște adresa, te roagă să-i scri pe adresa următoare: Bulevardul 23 August nr. 15, Timișoara I.

GHEORGHE GOANGĂ — Galați. Cum ați putea deveni fotbalist? Iată o intrebare la care ne este foarte greu să vă răspundem. Dacă am ști acest lucru, l-am spune mai intii multora dintre... jucătorii noștri. Credem, insă, că puteți incepe... jucind fotbal cit mai mult timp posibil. Bineințeles, nu in detrimentul lecțiilor.

SATISFACȚII ȘI DECEPȚII

ISTANBUL 1968; CROSUL BALCANIC; 6 MEDALII DIN 8 PENTRU SPORTIVII ROMÂNI; VICTORIE NETĂ, LA INDIVIDUAL ȘI PE ECHIPE!

Aceste două imagini (sus — **VIORICA GABOR** trece victorioasă linia de sosire; jos — **ECHIPA ROMÂNIEI** primește Cupa pentru primul loc) se vor înscrie printre amintirile frumoase ale anului sportiv 1968.

Dar, ele nu ne pot face să uităm decepțiile prilejuite ulterior de alergătorii de «country». Prezența absolut simbolică la crosul «l'Humanité,» figura ștearsă la campionatul feroviar și în concursul armatelor prietene, eșecul (parțial, e drept dar asta nu ne poate consola) din tradiționala cursă a clubului Besiktas...

După cum nu ne poate măguli faptul că alergătorii noștri sînt ignorați atunci cînd se fac invitațiile la competițiile clasice ale genului, cum ar fi «Crosul națiunilor», «Crosul San-Silvestro», marea alergare de la Barcelona etc.

A rămîne anonim nu este totdeauna o virtute... (v.ch.)

TĂLPILE DE PLUMB

Încălțămintea cu talpă de plumb nu este apanajul scafandrilor și al parașutiștilor. Indirect, ea îi ajută și pe sportivii «tereștri» (îmbunătățirea pregătirii fizice — condiție sine qua non a obținerii performanțelor de valoare). Acest ajutor însă, spre deosebire de altele, este primit de cel în cauză nu chiar cu zîmbetul pe buze. Cine nu crede s-o întrebe pe Ileana Silai (în instantaneu), recordmana noastră la 800 m plat (2 : 05,6).

magazin sportiv

CA DOUĂ PICĂTURI DE APĂ...

Aceste două imagini lasă impresia că autorul lor, fotoreporterul nostru Ion Mihăică, stimulat de succesul său la concursul de fotografii sportive de la Grenoble, intenționează să recolteze trofee și în direcția trucajelor. Dar nu este așa! Avem de-a face cu două perechi de surori gemene autentice, atlete ale C.S.M. Cluj: Maria și Gizella Kovacs, Reghina și Elisabeta Crișan.

DIN NOU VICTORIOȘI

După ce au deținut timp de cinci ani consecutiv titlul de campioni ai țării la juniori-mari (1962—1966), hocheiștii «Constructorului» au reînnodat șirul succeselor odată cu sezonul recent încheiat. În 1968 elevii lui Dinu Constantiniu au obținut două mari victorii: titlurile de campioni ai orașului București și de cîștigători ai «Cupei Speranțelor». În fotografia de sus vi-i prezentăm pe noii performeri ai «Constructorului». De la stînga la dreapta: Dinu Constantiniu (antrenor), Netedu, Leonte, Petca, Ștefănescu, Sălceanu, Ioniță, Malehin, Picui, P. Templer, Pisaru, Barcen, A. Templer, Mitache, Bădulescu.

*

Dintr-un exces de zel (lăudabil), fotoreporterul nostru ION MIHĂICĂ, care i-a «imortalizat» pe micuții victorioși executînd clișeul de mai sus, nu s-a putut abține să le facă acestora și cîteva imagini de la antrenamentul care a urmat. Astfel a fost obținută ilustrația de jos în care elevii lui Dinu Constantiniu au fost surprinși într-o acțiune la poartă prin filtrul, dătător de efect al plasei.

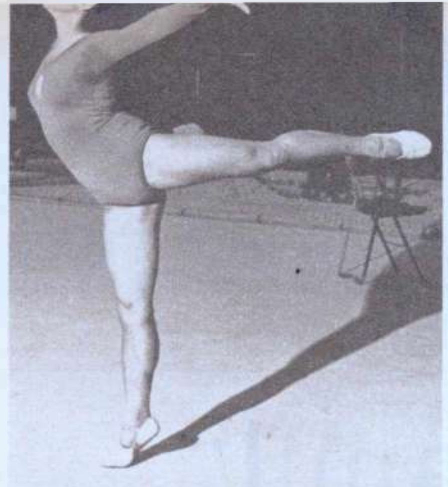

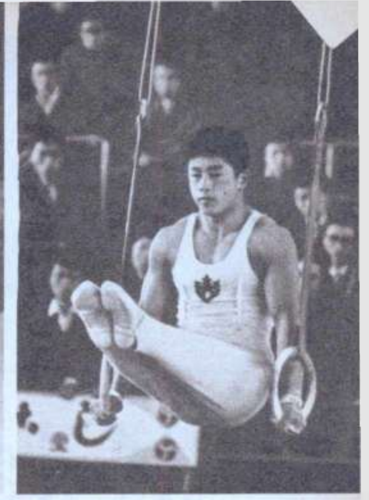

42 DE ANI DEDICAȚI CICLISMULUI

NICOLAE ION ȚAPU, ajuns la vîrsta pensionării, după 42 de ani neîntrerupți dedicați sportului drag — ciclismul — a lăsat altor colegi, mai puțin vîrstnici grija de a întreține în rîndurile tineretului dragostea față de acest sport, pe care el l-a servit cu cinste timp de aproape o jumătate de secol. Nicolae Ion Țapu, deosebit de apreciat și îndrăgit de către toți actualii și foștii cicliști, de către toți antrenorii și arbitrii, ca și de către mii și mii de suporteri ai acestei ramuri de sport, acum, la vîrsta pensionării, a fost sărbătorit, a fost aplaudat, pentru cursa sa spectaculoasă, dusă de-a lungul a 42 de etape cu o dîrzenie demnă de toată lauda. Iată-l pe Nicolae Ion Țapu, sărbătoritul, în mijlocul unui grup de ziariști sportivi cu care ciocnește un pahar de vin. (G.ȘT.)

AKIKO și TAKASHI

Gimnaștii japonezi, care se bucură de un frumos prestigiu pe plan internațional, și-au intensificat pregătirile în vederea apropiatelor Jocuri Olimpice din Mexic. Ei vor să continue, în Țara aztecilor, seria succeselor de la Tokio. În fotografii — o tînără speranță, gimnasta Akiko Aoki și experimentatul Takashi Mitsukuri, campion olimpic împreună cu echipa țării sale la Tokio.

În sala de sport I.C.O.R. din Galați, spectatorii fumează fără întrerupere în timpul întrecerilor, iar organizatorii nu iau nici o măsură.

— Fumați?
— Nu!
— Atunci nu puteți intra la meci!

MEXICO '68 ÎN FILATELIE

Și în anul acesta colecțiile filateliștilor se vor completa cu noi serii de timbre care să consemneze evenimentul sportiv numărul 1 — Olimpiada. Unele dintre acestea, adevărate mici lucrări de artă, reprezintă în lumea filatelică o incontestabilă valoare. În țara gazdă au fost tipărite, într-un mare tiraj, timbre cu [illegible] de sport, care se bucură de o largă apreciere. Vă prezentăm cîteva dintre acestea, în care frumusețea exercițiului fizic este expresiv redată de talentații graficieni mexicani.

micromotive sportive

— Cu ce solist merg la meciul de mîine? Cu... Dan Spătaru!

— Ce face duminică Steaua? Nu știu! Ce-s... astronom?!?

— Fotbaliștii ăștia se cunosc că au fost în Brazilia; după P(i)ele.

— Radio cu tranzistori: stadion la... purtător.

— De ce se spune «luat în balon» și nu luat în... minge?

— Vom schimba jucătorii — spuse antrenorul — le dăm... echipament nou.

— Maseor: laminator de mușchi.

— Cică e o echipă... mare: 11 jucători, plus 20 de... rezerve.

— Ce fac mîine? Dacă se televizează meciul, merg la... stadion.

— Pentru precizia tirului la poartă propun bocanci cu... lunetă.

— Plasă: portar cu... ochiuri.

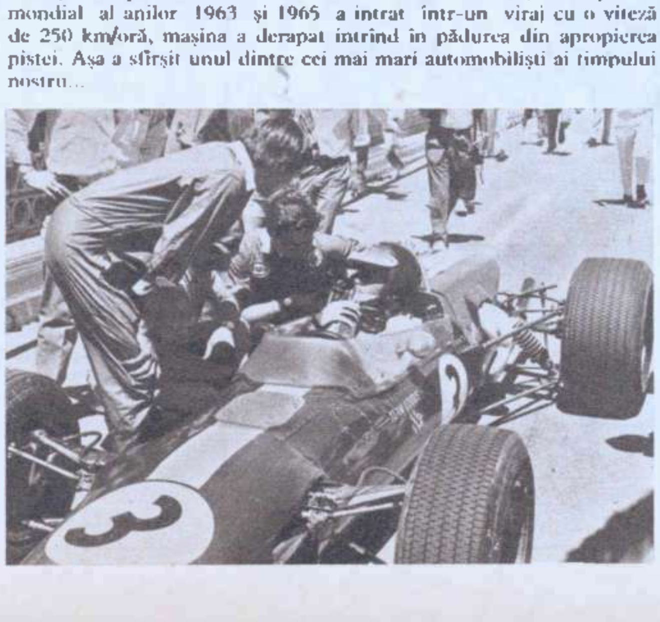
— Stadion: ringul de box al unor... fotbaliști.

— Gol! Gol! — strigă bucuros portarul... advers.

Titi GHEORGHIU-Vaslui

JIM CLARK NU MAI ESTE...

Celebrul automobilist scoțian Jim Clark (în fotografie, înainte de cursă) în vîrstă de numai 32 de ani, și-a pierdut viața într-o întrecere desfășurată pe circuitul de la Hockenheim (R.F.G.). Campionul mondial al anilor 1963 și 1965 a intrat într-un viraj cu o viteză de 250 km/oră, mașina a derapat intrînd în pădurea din apropierea pistei. Așa a sfîrșit unul dintre cei mai mari automobiliști ai timpului nostru...

MIKITENKO ÎNVINGĂTOR

Cunoscutul fondist sovietic Leonid Mikitenko, din Alma-Ata, și-a înscris de curînd în palmares o frumoasă victorie internațională. El a reușit să termine victorios, pentru a doua oară consecutiv, tradiționalul cros organizat în fiecare an la Paris, de către redacția ziarului «L'Humanité.»

„Clanul" PETTERSSON

Profund impresionată, lumea sportivă n-a alungat din memorie excelenta performanţă a fraţilor Pettersson,unică în ciclism, Gosta, Sture, Erik şi Thomas. Petterssonii au îmbrăcat, anul trecut la Heerlen, tricourile «arc-en-ciel» la capătul epuizantei curse de 100 km pe echipe. Ziariştii spuneau că victoria nu este a Suediei şi nici a ciclismului suedez, ci a «clanului Pettersson». Remarca nu era total gratuită. Înainte de cursă, federaţia ar fi vrut să selecţioneze numai doi sau cel mult trei din cei 4 fraţi Petterson (neincrederea plana îndeosebi asupra lui Thomas, în vîrstă de 18 ani), dar şeful clanului, Gosta, a răspuns categoric: **«Nu! Ori toţi, ori niciunul»**. Cedind, federaţia suedeză n-a avut decît de cîştigat... După 20 de ani (Harry Snell îi adusese cu două decenii în urmă primul titlu de campion mondial la ciclism), Suedia îşi întregea vitrina cu trofee sportive cu încă 4 tricouri de campioni ai lumii.

Fraţii Pettersson au rămas vii în memoria spectatorilor ciclismului şi fiindcă au continuat să se afirme. Recent ei au cîştigat — în formaţie aproape completă — «Tour d'Annaba», Erik ocupind locul I în clasamentul individual, fiind urmat de Gosta şi Sture. Păşind cu dreptul în noul sezon, membrii «clanului» Pettersson îşi depun candidatura şi pentru medaliile de aur de la Jocurile Olimpice, care se vor desfăşura în toamnă la Ciudad de Mexico. Să-i prezentăm cititorilor noştri cu convingerea că — oricum — la Ciudad vor reuşi o performanţă meritorie, urcind pe una din treptele podiumului.

Gosta Pettersson. 28 de ani, învingător în «Turul Tunisiei» şi în «Turul Marocului», clasat pe locul III (după Eddy Merckx şi Willy Plackaert) la campionatele mondiale din 1964, desfăşurate la Sallanches (Franţa). Este brutar şi singurul dintre fraţi însurat.

Sture Pettersson. 26 de ani, vînzător de articole de sport.

Erik Pettersson. 24 de ani, funcţionar, învingător în cursa de şosea «6 zile», cea mai mare întrecere rutieră din Suedia.

Thomas Pettersson. 19 ani, funcţionar. (Ultimii doi lucrează în întreprinderea al cărui patron este... Harry Snell).

Echipa are... coeziune şi se antrenează zilnic. Fireşte, şeful este tot Gosta.

Hristache **NAUM**

Fraţii Pettersson (în mijloc) pe podium, la ultimele campionate mondiale.

EDDY OTTOZ campionul constanţei

Recentele campionate pe teren acoperit au permis cunoscutului alergător de garduri italian, Eddy Ottoz, o nouă confirmare a valorii sale. El a cucerit, pentru a doua oară consecutiv, titlul de cel mai rapid alergător european pe distanţe scurte din Europa.

Numele lui Ottoz a devenit cunoscut în întreaga lume după rezultatele pe care le-a obţinut în ultimii ani. Născut la 3 iunie 1944 la Montaliman, înalt de 1,79 m şi cu o greutate de 67 kg, Ottoz a apărut pentru prima oară pe pistă în 1962, cînd a reuşit un 14,9 pe 110 m garduri. Apoi rezultatele sale au evoluat astfel:

1963—14,2 sec.
1964—13,8 sec.
1965—13,6 sec.
1966—13,6 sec.
1967—13,7 sec.

La Tokio, participînd la Jocurile Olimpice, s-a clasat pe locul 4. La campionatele europene din 1966 Ottoz a cîştigat detaşat titlul de campion european în proba sa favorită. Apoi în unele curse, a învins pe cîţiva dintre cei mai buni specialişti americani printre care Davenport şi Lindgren.

Constanţa sa deosebită şi remarcabila sa putere de luptă îl creditează de pe acum ca pe unul dintre favoriţii olimpici.

N. M.

„Secretul“ victoriilor rugbiştilor ALL BLACKS

De cîţiva ani încoace, victoriile ugbiştilor din Noua Zeelandă nu nai surprind pe nimeni. Ceea ce surprinde doar, este amploarea fără precedent a succeselor XV-lui cu-ıoscut în lume sub numele de **All Blacks** (n.r. rugbiştii de la antipozi oacă în echipament complet negru).

Astăzi locuitorii marii insule din oceanul Pacific sînt unanim recu-ıoscuţi drept cei mai îndemînatici ninuitori ai balonului oval. Ultimul or turneu european (sfîrşitul lui 967) — în care de-a lungul a peste 0 de partide susţinute în compania celor mai redutabile echipe din apu-ul continentului, rugbiştii neozeelandezi **nu** au cunoscut înfrîngerea — a stîrnit ecouri şi comentarii dintre cele mai favorabile, toţi specialiştii fiind la unison în a-i plasa pe **All Blacks** în vîrful piramidei actuale a rugbiului.

Ei bine, se pune întrebarea, cine sînt aceşti **All Blacks** şi cum de-au ajuns reprezentanţii unui popor ce abia depăşeşte două milioane şi jumătate de suflete (dintre care mulţi indigeni-**maori**) să obţină performanţe atît de înalte? Să deţină oare neozeelandezii vreun «secret» de fabricaţie rugbistică? Nici gînd! E vorba pur şi simplu de faptul că ei au creat o echipă de **super-clasă**, alcătuită dintr-un lot de 25—30 de jucători cu calităţi tehnico-fizice deosebite. (Oameni în jur de 100 kg., care aleargă suta de metri în 11 secunde[1]). Cu o asemenea garnitură, fireşte, te poţi impune pe orice teren din lume. Pentru a afla de unde îşi «culeg» neozeelandezii elementele, am cercetat revista de specialitate **«Miroir du Rugby»**, care ne furnizează cîteva date interesante în deslușirea tainei **«All Blacks»**.

În Noua Zeelandă, rugbiul începe în şcoala primară. (Este explicaţia dezvoltării sale). În fiecare sîmbătă dimineaţa mii de copii, începînd cu vîrsta de 7 ani, vin pe stadioane. În **King Country**, de exemplu, sînt 1.500. În provincia **Hawke Bay**, aceea care deţine cel mai adesea **Ranfurly Shield** (Cupa inter-provincii), mai mult de 500. În provincia **Wellington**, colegiile alcătuiesc 16 echipe, rezultatul unei selecţii dintre 3 220 de jucători, în timp ce şcolile primare formează 207 echipe cu aproximativ 4 340 de tineri jucători, care dimineaţa sînt stăpînii terenurilor. Şi tot aşa stau lucrurile (ne spune **Miroir du Rugby**) în toate localităţile din Noua Zeelandă din susul în josul insulei.

Începînd cu această primă pîrghie, a şcolii primare, tinerii rugbişti se străduiesc să atingă cel de al doilea grad de calificare: un loc în XV-le Colegiului. Acest lucru apare destul de uşor, în comparaţie cu treptele care trebuie urcate mai apoi în sînul unui club pentru a parveni, finalmente, în echipa de seniori.

Pe deasupra acestor dificultăţi se plasează emulaţia pentru tinerii neozeelandezi de a-şi găsi un loc în XV-le provinciei, apoi de a lua parte la întîlnirile dintre nordul şi sudul insulei, dintre «probabili» şi «posibili», care duc, în cele din urmă, spre locul mult visat în echipa **All Blacks**.

Primul club de rugbi în Noua Zeelandă — **Nelson R.F.C.** a fost creat în 1870. Mişcarea rugbistică a fost încurajată în insulă de un anume **C.J. Munro**, un fost elev al colegiului englez de la Shelborne. De atunci, marea tradiţie a rugbiului a fost preluată de mii şi mii de bărbaţi şi femei, de tineri băieţi, al căror entuziasm nu cunoaşte limite.

Acesta este fundamentul care reînnoieşte, din generaţie în generaţie, arzătoarea şi durabila dragoste pentru rugbi, deţinătoarea unui atît de mare loc în viaţa naţională a neozeelandezilor.

Iată aşadar, care este de fapt «secretul» victoriilor rugbiştilor **All Blacks**.

(D.C.)

În fotografii, *cîteva aspecte de pe terenurile de rugbi din Noua Zeelandă.*

SPORT

COLEGIUL DE REDACŢIE: Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂŞESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOŞAN, Rodica ŞICLOVAN.

Prezentarea grafică: Mircea PATRICHI. Tehnoredactor: Gh. DEDIU. Corector: Gh. RANETTI. Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta 16, Bucureşti — 22. Telefoane: 11 91 13 şi 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

43 806

2,50 LEI

BRAVO, ANCA!

Concursul republican de primăvară, la natație, găzduit de bazinul acoperit (de 25 m) din Reșița, a reprezentat pentru tînăra ANCA ANDREI (în fotografie), prima sa afirmare în fața redutabilei noastre spatiste, Cristina Balaban. La 100 m spate, cu cele 69,0 sec. pe care i-a realizat, Anca Andrei a fost înscrisă pe tabelul recordmanelor țării, iar la 200 m spate, timpul de 2:32,8 (de valoare europeană) este cu 3,2 sec. mai bun decît cel obținut de mai experimentata sa adversară, Cristina Balaban. Bravo, Anca!

Foto: Ion MIHĂICĂ